

Důvody, proč neučit sexuální výchovu

Melvin Anchell

Obsah

Předmluva vydavatele 5

ČÁST PRVNÍ – SEXUÁLNÍ VÝCHOVA

Fakta o lidské sexualitě 13
Pohlavní vývoj člověka - první fáze 19
Pohlavní vývoj člověka - druhá fáze 27
Pohlavní vývoj člověka - třetí fáze 33
Hodnoty a standardy 37
Co je možno dělat? 49

ČÁST DRUHÁ – ... A DALŠÍ OTÁZKY

Čistota, zdrženlivost a panenství 53
Sexualita a děti ve věku 10-12 let 61
Dynamika sexuality před pubertou
a v době dospívání 67
Mosambický syndrom 73
Epilog 77

PŘÍLOHY

Studie: Státem financovaná kontrola
porodnosti a sexuální výchova vedou
k těhotenství mladistvých 79
Sexualita předpubertální mládeže a dospívajících
a vlivy prostředí 83

Original title: What's Wrong With Sex Education?
© Melvin Anchell, M.D., A.S.P.P., N.A.A.P., 1991

© Central Bureau of the Catholic Central
Verein Of America & Human Life International, 1993

Překlad © Michaela Prentisová a Jana Pavlíčková, 1996
První vydání v ČR © Matice cyrilometodějská s.r.o., 1996

Ilustrace © Marie Kopecká, 2010
Zkrácené vydání: © Hnutí Pro život ČR, 2010

ISBN 978-80-904144-1-9

Předmluva vydavatele

Tato zkrácená verze publikace Melvina Anchella se věnuje praktickým dopadům školní sexuální výchovy. I když text vznikl již v roce 1991, uvedené informace jsou nadčasové. Publikace vynikajícím způsobem umožňuje pochopení dynamiky vývoje dětí a ukazuje, jak přirozený vývoj pohlavního zrání neznásilňovat, ale citlivě doprovázet.

Ministerstvo školství vydalo na jaře 2010 doporučení¹⁾ (nikoli nařízení) pro zapracování „sexuální výchovy“ do osnov základních škol. Toto doporučení včetně doprovodných materiálů bylo vytvořeno úzkou skupinou odborníků s radikálními názory bez možnosti veřejné diskuse. Výsledek jejich práce proto představuje logicky nestandardní přístup k celé problematice. Není divu, že realizace navržené „sexuální výchovy“ se setkává s kategorickým odporem rodičů, občanských sdružení, církve i odborníků.

Doporučujeme proto nabídku ministerstva nevyužít a sexuální výchovu do osnov nezařazovat, ale s celou problematikou se podrobně seznámit. Zbytečné chyby ve výchově žáků poznamenají tyto děti na celý život a rodiče z toho nebudou obviňovat anonymní ministerské úředníky, ale konkrétní vyučující a ředitele škol, kteří přirozeně nesou za školní výchovu dětí hlavní zodpovědnost.

Záminky pro zavedení „sexuální výchovy“

Zavedení „sexuální výchovy“ je doporučeno jako prevence pohlavně přenosných onemocnění, nečekaných těhotenství, sexuálního zneužívání dětí a má slou-

1) „Doporučení k realizaci sexuální výchovy v základních školách“ a „Sexuální výchova – vybraná témata“. <http://www.msmt.cz/pro-novinare/msmt-vydava-doporuceni-k-vyuce-sexualni-vychovy>

žit k vstřícnému přijímání homosexuálního chování.

Prakticky stejné záminky byly uváděny pro zavedení sexuální výchovy v roce 1994. Jak se ale ukázalo, jednalo se o argumenty mylné. Současné statistiky dokládají pozitivní trend ve zmiňovaných oblastech, a to i přes tehdejší odmítnutí „sexuální výchovy“, nebo právě díky němu.

Společným jmenovatelem všech výše zmíněných negativních jevů je promiskuita. Tu však „sexuální výchova“ nijak neřeší, naopak ji předpokládá a předkládá u dospívajících jako normální jev a tím ji povzbuzuje.

Neexistuje žádný důvod pro zavádění speciálního předmětu. Naopak, zavedení „sexuální výchovy“ vzbuzuje velký odpor ze strany rodičů, kterým jde o dobro jejich dětí. Prevenci promiskuity by naopak bylo přirozené a žádoucí zařadit do již zavedené rodinné výchovy, kde lze zároveň vhodně vysvětlit souvislosti a důsledky.

Falešná východiska „sexuální výchovy“

Navržená „sexuální výchova“ na prvním místě naprosto ignoruje psychodynamiku lidského vývoje v oblasti sexuality. Navíc mlčky předpokládá řadu ideologických představ, které jsou v hrubém rozporu s lidskou přirozeností. Sexuologové překročili hranice svého oboru a nekvalifikovaně zasáhli do filosofie, psychologie, psychiatrie a pedagogiky. To, co nazývají „sexuální výchovou“, je ve skutečnosti jen „sexuální instruktáž“, která nemá s pravým významem slova „výchova“ nic společného.

Cílem „sexuální výchovy“ je tak v podstatě návod jak žít neplodný promiskuitní život bez zdravotních následků. Zvolený cíl za cenu krátké rozkoše dlouhodobě přináší osamocení, strach, vyprahlost, bolest a beznaděj.

Hlavním mylným východiskem je materialistická filosofie, v jejímž rámci se na člověka nahlíží jen jako na sociálně rozvinuté zvíře. Sexualita se stává odlišitou, redukovanou na animální úroveň. Nejdůležitější je funkce tělesných orgánů a způsob, jak z nich vydobýt maximum rozkoše (rekreační sex). Je popřen základní charakter lidské sexuality – její **personální rozměr**. Intimní spojení má vyjadřovat bezvýhradné darování se jeden druhému. To je však popíráno a děti jsou vedeny k sobectví a hédonismu podporou masturbace a k degradaci druhého na nástroj rozkoše – „když si nevyhovujete, tak se rozejdete“.

Během celé výuky je dále popřena **přirozená intimita** lidské sexuality, která pramení v přirozené exkluzivní monogamii. Typickou reakcí na popření intimity a monogamie je například žárlivost. Vyučujícím i dětem je ale podsouváno, že přirozený stud, který odráží intimitu lidské sexuality, je vadou. Přirozeným důsledkem popření intimity u žáků i vyučujících je degradace důstojnosti sexuality, skrytí se za hrubost, oplzlost nebo zdánlivou sterilní odbornost. Děti mají být dokonce formou zážitkových her nuceny k verbální transvestii a prostituci ničící jakékoli zábrany. Tím je otevřena brána promiskuitního chování. O jak chybné východisko se jedná, se ukáže, kdybychom si představili, že pozveme do třídy prostitutky/ky, aby ukázali žákům různé polohy, nebo po žácích chtěli praktický nácvik. Ten by byl ve skutečnosti zcela v souladu s duchem „sexuální výchovy“ a autoři ho zřejmě nedoporučili jen proto, že nevhodnost celého přístupu by pak vyšla až příliš najevo.

Úhelným kamenem „sexuální výchovy“ je zbavení přirozené sexuality rozměru **plodnosti**. Děje se tak prostřednictvím masivního zaměření na antikoncepci. Umělým odtržením plodnosti a sexuality se ale ničí měřítko pro posouzení, co je deviací, co člověku škodí a naopak, co ho rozvíjí. Skupinový sex, promiskuita, anální praktiky (homosexualita) a další jsou přijí-

mány. Zároveň je neustálým vnucováním antikoncepce vytvářeno prostředí trvalého strachu. Početí je chybou a vlastní dítě se stává nepřítelem, před kterým je nutno se chránit. Mezi „ochranu“ patří dokonce i jeho zabití – umělý potrat. Zranění z umělých potratů si pak dívky nesou po celý život.

Příčinou všech negativních dopadů „sexuální výchovy“ je nelidské zúžení a degradace lidské sexuality.

Zdravá sexualita

Vhodné je naopak, když škola alespoň trochu vyvažuje komerční tlak časopisů, filmu a internetu, než aby jejich vliv zesilovala.

Děti toho dnes o antikoncepci, homosexualitě a pohlavních nemocech vědí velmi mnoho. Často jsou přestrašené a neurotizované ze samých negativ spojených s intimním životem. Kolik toho však vědí pozitivního o základních tématech nutných pro šťastný život?

Vědí vůbec žáci, že láska není citová zamilovanost, ale rozhodnutí vůle chtít pro druhého dobro a darovat se mu? Kolik z nich ví, že důkazem lásky je oběť? Kolik toho vědí o rozdílném vnímání sexuality u mužů a žen?

Kolik toho děti vědí o pravém přátelství, které pramení v lásce a jehož vrcholem je manželství? Vědí, že při manželském slibu se muž a žena bezvýhradně vzájemně odevzdávají na celý život? Kolik jich ví, že úspěch manželství je založen na slibu věrnosti a že věrnost si nelze vyzkoušet životem „na hromádce“? Vědí, že instituce manželství slouží především k ochraně ženy a dětí? Vědí, že muž potřebuje říct své jasné ano, jinak má pocit, že byl do soužití vmanipulován? Vědí, jaké vlastnosti má mít budoucí partner pro celý život? Vědí, že smysl pro oběť patří ke každému vztahu? Vědí, jak předejít rozvodu? Vědí, že rozvod zraňuje především děti? Vědí vůbec, že je možné žít šťastný život s jedním partnerem po celý život?

Kolik z nich ví, že intimita a stud jsou nezbytné a zdravé prvky patřící k sexualitě? Vědí, z čeho pramení jejich důstojnost a nedotknutelnost jejich těl? Kolik dívek a chlapců si uvědomuje, že panenství a panictví je nádherným darem, darem, který lze darovat druhému pouze jednou? Vědí dívky, že první partner se jim nesmazatelně „vtiskne“ do duše?

Vědí, že přijetí dítěte obohatí jejich život a je nutné, aby člověk plně dozrál? Vědí, že ženské tělo umožňuje přirozenými pochody řídit plodnost a žena si nemusí ničit tělo hormony a degradovat se, aby byla vždy k dispozici? Vědí, že periodická zdrženlivost dělá partnery vzájemně atraktivnější, předchází nudě a tělo ženy přirozeně nabývá ve vztahu důležitosti? Vědí, že periodická zdrženlivost zároveň pomáhá zvláště u mužů posilovat vůli, aby nebyli slaboši, což se pozitivně projevuje v celém vztahu, zvláště při ovlově dětí? Uvědomují si děti, že když se chlapec nechce ovládnout před manželstvím, bude tím větší sobec po sňatku?

A protože státní školství je nadkonfesní, patří k základnímu vzdělání i obeznámení s pohledy na sexualitu ze strany náboženských vyznání. Vědí žáci, že dnes všeobecně přijímaný praktický materialismus nabízí sice bohatou a rychlou rozkoš, ale cenou za ni je vyprahlost, pocit životní prázdnoty a smrt bez naděje? Křesťanství je dnes okrajovou alternativou, ale důrazem na oběť, rozum a řád přináší život v plnosti jak zde, tak po celou věčnost.

Hodiny již zavedené rodinné výchovy jsou na rozdíl od nebezpečného torza „sexuální instruktáže“ možná onou přiměřenou a vhodnou příležitostí, kde se lze s dětmi nad těmito otázkami zamýšlet.

Spolupráce rodičů a školy

Pokud nebudeme děti povzbuzovat v promiskuitě, nebudeme muset řešit AIDS, rakoviny děložních číp-

ků, dopady užívání hormonální antikoncepce, nechtěná těhotenství ani postabortivní syndrom. Je vážným omylem myslet si, že poklesky spočívají především v nevědomosti. Zkušenost mnoha generací potvrzuje, že zvláště u mládeže se jedná především o slabost vůle. Ta je zvláště oslabena při falešném pocitu bezpečí (prezervativ, pilulky).

První, kdo má výsadní právo i povinnost o těchto intimních otázkách děti informovat, jsou rodiče. Je samozřejmě jediné dobře, když škola s rodiči nalezne společnou řeč o tom, jak bránit promiskuitě a komerčním snahám udělat z dětí zotročené konzumenty produktů erotického průmyslu.

*Radim Ucháč
Hnutí Pro život ČR*

ČÁST PRVNÍ SEXUÁLNÍ VÝCHOVA

Fakta o lidské sexualitě

Programy sexuální výchovy jsou na státních školách po celých Spojených státech zavedeny již více než dvě desetiletí.

Dříve než se blíže podíváme na tyto programy a škody, které působí školní mládeži a společnosti, měli bychom zmínit tři základní psychoanalytická fakta týkající se lidské sexuality. Tyto tři skutečnosti jsou vrozené a jsou společné lidem po celém světě.

1. První uznávaná skutečnost je, že pro lidi je „sexualita intimní záležitostí“ ... dva milující se lidé hledají pro své důvěrnosti naprosté soukromí. Vpády jiných lidí do jejich tělesného pohlavního života běžně vyvolávají pocity studu a intenzivní žárlivosti, a to jak u mužů tak u žen.

Žárlivost je, podobně jako zármutek, jedním z citových stavů, které mohou být označeny jako normální. Pokud u někoho zdánlivě chybí, lze oprávněně předpokládat, že ji silně potlačoval a v důsledku toho hraje tím větší roli v jeho podvědomém duševním životě.

... normální žárlivost v sobě spojuje zármutek, bolest způsobenou myšlenkou na ztrátu milované bytosti a ... pocit nepřátelství vůči úspěšnému soku a ... sebekritiku, jíž činí člověk sám sebe zodpovědným za tuto ztrátu.

*Sexualita a psychologie lásky
Sigmund Freud*

Čím více jsou dva lidé zamilovaní, tím více si vzájemně „dostačují“. Jen když se lásky nedostává, jsou lidé schopni střídát sexuální partnery nebo se účastnit skupinového sexu. Nastane-li tato situace, dochází k regresi na primitivní úroveň, na které láska nehraje při pohlavním aktu žádnou roli.

Znovu zdůrazněme první skutečnost, že intimní pohlavní styk je vrozeným rysem lidské sexuality. Potřeba omezení pouze na dva lidi je dána samotnou povahou pohlavního aktu.

Dnešní programy sexuální výchovy na státních školách neberou v úvahu tento základní fakt týkající se lidské sexuality. Ve všech hodinách sexuální výchovy – ať již ve smíšených nebo oddělených třídách – je narušováno toto přirozené chápání intimní povahy fyzického styku, ne-li jinak, tak tím, že při diskusích o sexualitě musí žáci otevřeně vyjadřovat svoje niterné sexuální pocity a zároveň musí sdílet podobné úvahy svých spolužáků.

Zkrátka není možno veřejně mluvit o sexualitě ve školních hodinách bez poškozování životně důležité intimní povahy sexuality.

2. Druhou psychoanalytickou skutečností je, že se lidský pohlavní instinkt skládá ze dvou složek – citové a fyzické. Citová složka je stejně důležitá jako fyzická, ne-li důležitější.

Pro plnohodnotnou lidskou sexualitu musí dojít ke splynutí obou těchto složek. V případě, že potřeba citu je oslabena a vše, co zůstává, je fyzický zážitek, ztrácí pohlavní styk na významu a život se vyprazdňuje.

Sexuální výchova na státních školách zdůrazňuje fyzické aspekty styku, zatímco potřeba citu je odepřána tím, že se chváří s nádechem ironie.

Přesvědčení, že se psychoanalýza snaží léčit neurotické poruchy popuštěním uzdy sexualitě, je vážným nedorozuměním, které může být ospravedlněno pouze nevědomostí.

*Psychoanalýza
Sigmund Freud*

To, že je při výuce kladen důraz na fyzické aspekty sexuality, není nutně způsobeno nedostatečností učitelů sexuální výchovy, ale tím, že fyzická stránka sexuality je to JEDINÉ, co se vůbec ve třídě učit dá. Více nelze. Laskavé, něžné citění pro pohlavního partnera a něhu v milování se nelze naučit ze školní učebnice.

A faktem zůstává, že veřejné vyučování fyzického aspektu lidské sexuality samo o sobě vulgarizuje a hrubě potlačuje její citovou povahu.

3. Třetím základním faktem je, že lidé, na rozdíl od jiných tvorů, dosahují pohlavní zralosti až po prožití tří fází pohlavního vývoje. První fáze začíná narozením a trvá do pátého roku života. Druhá fáze lidského pohlavního vývoje probíhá mezi šestým a dvanáctým rokem. Třetí stadium pohlavního vývoje začíná kolem třinácti let a pokračuje do rané dospělosti.

Warren Gadpaille, člen Americké asociace sexuálních pedagogů ... navrhuje poskytovat od mateřské školy²⁾ až do maturity informace o anatomii, vulgárních výrazech, plození, pohlavních vztazích a pohlavních praktikách. To vše by bylo doprovázeno pokusy s malými zvířaty a sérií otevřených diskusí. Co se stalo s uznávaným vědeckým názorem, že by sexuální výchova mohla dávat „příliš mnoho příliš brzy“?

Vann Spruniell, psychoanalytik

2) Z metodického pokynu Ministerstva školství ČR, 2010: „Sexuální výchova je ve školách vzdělávajících podle RVP ZŠS realizována zejména prostřednictvím vzdělávací oblasti Člověk komunikace a Člověk a zdraví“.

Dnešní sexuální výchova na státních školách, kterou mimochodem Planned Parenthood³⁾ – její hlavní zastávce eufemisticky označuje jako rodinnou nebo zdravotní výchovu, není v souladu s přirozeným procesem pohlavního vývoje, čímž školní mládež, která jí prošla, prakticky znemožňuje dorůst v pohlavně zralé dospělé lidi. Na žádném stupni školní výuky neexistuje program sexuální výchovy, který neruší normální procesy pohlavního růstu.

Abychom pochopili, proč a jak dnešní sexuální výchovné programy sponzorované Planned Parenthood (zavedené v 85% škol ve Spojených státech) působí u žáků tak nenapravitelné škody, podívejme se krátce na zmíněné tři fáze lidského pohlavního vývoje a současně na učení o sexualitě, poskytované žákům během každé z těchto tří vývojových fází.

3) Americká pobočka IPPF – International Planned Parenthood Federation (Mezinárodní federace pro plánování rodičovství). Členem této mezinárodní organizace za ČR je Společnost pro plánování rodiny a sexuální výchovu (SPRSV), kterou reprezentuje dr. Radim Uzel. Ministerstvo školství ČR tuto organizaci v metodickém pokynu explicitně doporučuje a odkazuje na její dokumenty.

Pohlavní vývoj člověka – první fáze

První fáze lidského pohlavního vývoje začíná narozením a trvá až do pátého roku života. Sama tato fáze se dělí na tři stupně.

První sensuální požitek v životě plyne ze sání, které souvisí s potřebou dítěte přijímat potravu. Na samém začátku je možno vidět, že normální sensuální požitek souvisí se zachováním života.

Sání, nebo-li orální, fáze obvykle končí v druhém roce života, v té době pochází hlavní sensuální požitek dítěte z „agresivně-análních“ impulsů. K sensuální agresivitě patří touha ovládat druhého silou, spíše než přemlouváním. Může se zdát podivné, že malé dvouleté děti čerpají převládající sensuální požitek z agresivity, ale nepřekvapí nás to, když si uvědomíme, že je krutost primitivní stopou, která zůstává součástí pohlavního instinktu.

Tento agresivní druhý stupeň přechází do třetího stupně dětského pohlavního vývoje trvajícím přibližně od třetího do pátého roku života.

Ve věku tři až pět let je sensuální požitek dítěte spojen s touhou vidět a ukazovat nahotu. Z psychoanalytického hlediska jde tedy o stadium exhibicionistické a voyeristické povahy. Např. je možno je spatřovat v nevinném, ale nepochybně pohlavním vzrušení, které prokazují některé tři až pět let staré děti, když radostně běhají po místnosti po koupání nahé.

Normálně proběhne tato první fáze pohlavního vývoje, spočívající v orálních, agresivních a exhibicionisticko-voyeristických impulsech, hladce a obvykle se ukazuje jen v letmých záblescích.

V dětství existuje jen jeden faktor, který má tak centrální význam, že jeho narušení žádá okamžitý zásah: je to schopnost dítěte vyvíjet se a nezastavit se trvale v žádném stupni vývoje.

Vážnost dětské neurózy by měla být posuzována ne podle škody, kterou dítěti působí, ale podle míry, do jaké dítěti brání v dalším (pohlavním) vývoji.

Psychoanalytická léčba dětí
Anna Freudová

Děti nesmí být zdržovány v těchto počátečních stupních pohlavního růstu. Pokud pomýlení dospělí, sexuální pedagogové nebo úchylní lidé způsobí, že se dítě zastaví v orálním, agresivním nebo exhibicionisticko-voyeristickém infantilním sexuálním vyžívání, může dojít k zástavě, tj. fixaci na tyto rané stupně a může být zabráněno dalšímu pohlavnímu růstu. To je přesně riziko programů sexuální výchovy nabízené tři- až pětiletým dětem v mateřské škole.

Před lety jsme já a mnozí další dětští psychoanalytici mohli nadšeně vítat školní sexuální výchovu ... protože jsme v té době věřili, že důraz na znalosti z oblasti sexuality nemůže škodit, jen prospět. Od té doby jsme pochopili, že dětem škodí, když jsou nuceny se příliš zabývat sexualitou ... nutit žáky základní školy, aby se příliš zabývali sexualitou, má s velkou pravděpodobností za následek sexuální obtíže v dospělosti a může vést k narušenému chování v dětství.

Rhoda L. Lorandová
psycholožka

Sexuální výchova v mateřské škole sestává z otevřeně vystavené nahoty a demonstrace mužské a ženské pohlavní anatomie a vysvětlování způsobu páření lidí stejně jako některých zvířat. Tři- až pětileté děti absolutně nepotřebují takové pohlavní narušování. Toto vyučování nemá žádný užitečný vliv a může sloužit jen k narušení dalšího pohlavního růstu dítěte, čímž působí fixaci dítěte na rané sensuální stupně.

Sexuální zásahy poškozují pohyb dítěte k dalšímu pohlavnímu vývoji. Ten se obrátí zpátky (regrese) a naváže znovu na rané sensuální touhy (fixační body). Ego dítěte je konfrontováno s primitivním (orálními, agresivními a análními) požitky.

Z hlediska vývoje je rozhodující, aby nebylo pohlavní zrání zastaveno ve svém postupu. Namísto, aby pohlavní vývoj pokračoval směrem k dospělé rovině, je zatlačen zpět a důležité výsledky tím jsou zmařeny. Hodnoty a postupy, které přímo závisí na stupni pohlavního růstu, jsou ztraceny.

Dítě, které se vrátí na orální úroveň, klesne např. k emocionálním postojům s ní spojeným; stane se nenasytnějším, netrpělivějším, „jako miminko“. Regrese z exhibicionisticko-voyeristického stupně do stupně agresivně análního zničí těžce získané postoje k štedrosti, mužnosti a schopnosti ochranné péče a nahradí je panovačným sobectvím, patřícím k dřívějšímu stupni.

Psychoanalytická léčba dětí
Anna Freudová

Například opakované ukázky nahoty a genitální anatomie, poskytované ve vyučování sexuální výchovy v mateřské školce, nevhodně zintenzivňují zdržení se v exhibicionismu a voyerismu. Výsledkem může být zastavení pohlavního růstu a „okukování a předvádění“ se může od té doby v sexuální oblasti stát hlavním cílem. V takových případech nahrazuje oko v pozdějším životě pohlavní úd jako prvotní oblast sexuálního zážitku.

... v žádném období není schopnost přijímat a reprodukovat dojmy větší, než v letech dětství.

Každý vliv prostředí, který omezuje pohlavní růst, podpoří evidentně tendenci zdržet se u přípravných aktivit a učinit z nich nové pohlavní cíle, které mohou nahradit cíle normální.

Tři eseje k teorii sexuality
Sigmund Freud

A skutečně po letech můžeme působení velmi rozšířených zásahů učitelů sexuální výchovy do pohlavního vývoje tří- až pětiletých dětí poznat na stále vzrůstajícím exhibicionismu a voyerismu, které se staly součástí naší kultury. Pornografické knihy a časopisy jsou k dispozici prakticky v každém novinovém stánku, a pokud existují nějaké filmy, které neukazují nahotu a přinejmenším jednu intimní ložnicovou scénu, je jich velmi málo. Dnešní mladí lidé vydávají stovky milionů dolarů ročně jen za pornograficky orientované videokazety a audio nahrávky⁴⁾. Je tedy možno pozorovat, že to, co se člověk naučí v dětství, zanechá v něm nesmazatelné dojmy, které zůstávají na celý život.

Vyučování o páření, které poskytují sexuální pedagogové v mateřské škole tří- až pětiletým dětem, působí ještě další problémy. Psychoanalýza dokázala, že dítě, kterému je dovoleno být svědkem pohlavního spojení lidí (ať již pod dozorem učitele nebo ne), nevyhnutelně chápe pohlavní styk jako sadistické podmanění – tedy zneužití – ženy. Pocity krutosti mohou být u dětí, vystavených takovému představení „koitu ve třídě“, zesíleny – a sadismus a masochismus mohou převzít hlavní roli v jejich dospělém pohlavním životě.

Psychoanalýza ukazuje, že zážitek tohoto druhu v raném dětství přispívá ve velké míře k pozdější náchylnosti k sadismu.

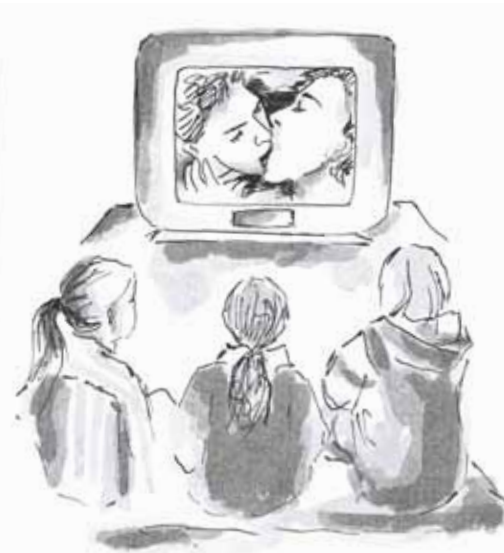
Sigmund Freud

Další problém, který může být způsoben sexuální výchovou v mateřské škole, je v tom, že ve věku tří až pěti let dochází ke krátkým intervalům, ve kterých dítě inklinuje k pohrávání si se svými genitáliemi. Je-li dítě vyučováním sexuální výchovy nebo něja-

4) Mnohem dosažitelnější je dnes pornografie na internetu, kde se i těm, kteří ji explicitně nevyhledávají, vnučuje prostřednictvím virů a spamů.

kým úchylným člověkem povzbuzeno k tomu, aby setrvalo v takové pohlavní hře a naučilo se dosáhnout vyššího uspokojení pohlavními orgány, je obvykle nuceno toto uspokojování znovu a znovu opakovat. Instinktivním opakováním může pak pokračovat trvalá masturbace po celou dobu dětství až do dospívání a dospělosti. To představuje významnou deviaci v normálním civilizovaném pohlavním vývoji. Uvažme na okamžik jeden příklad důsledku takové úchylnosti: z děvčete, které se naučí opakování klitorální sexuální hry pod vlivem úchylného člověka nebo sexuální výchovy v mateřské škole, může vyrůst nymfomanka.

Život nymfomanky je život v troskách; k pohlavnímu aktu ji vede pouhé naléhavé necitové mechanické nutkání zopakovat svou ranou fixaci na klitorální sexuální hru. Za vhodného partnera považuje každého muže, který je ochoten se s ní spojit. Její touha po pohlavním vzrušení je jako alkoholikova touha po pití –

nikdy nemá dost, nikdy není spokojena a nemá ze styku žádný požitek. Nebude nikdy schopná zralého, životodárného pohlavního přizpůsobení, bez ohledu na to, zda se vdá a bude mít děti, nebo ne.

Teorie o sexualitě, které si děti samy vytvořily, prokazují větší pochopení sexuálních procesů, než by člověk očekával. Děti také vnímají změny, které se odehrávají s jejich matkou během těhotenství, a jsou schopné je správně interpretovat.

K sexuálnímu zkoumání v těchto raných letech dětství dochází vždy o samotě. Představují první krok k nezávislému vztahu ke světu.
Sigmund Freud

Dříve než uzavřeme tyto stručné poznámky k první fázi pohlavního vývoje a škod, způsobených programy sexuální výchovy v mateřské škole, měli bychom zmínit ještě jedno důležité zjištění.

Navzdory mylným informacím rozšiřovaným sexuology, že jsou perverze – jako homosexualita – dané „hormonálními nebo zděděnými podmínkami“, více než sto let psychoanalytických výzkumů ve skutečně vědeckém prostředí jednoznačně prokázalo, že jsou dospělí devianti v první řadě produkty předčasných pohlavních zkušeností nebo byli svedeni v raném dětství⁵⁾.

To platí, ať již k svedení došlo skutečným útokem úchylného člověka, nebo nadměrným vystavením sexuálními aktivitám při školní sexuální výchově, nebo v pornografických médiích.

V případech mnoha dokonce i stoprocentních homosexuálů je možno ukázat, že došlo ve velmi ra-

5) Bližší informace viz publikace *Terapie homosexuality*, k dispozici na <http://www.homosexualita.cz>.

ném dětství k sexuálním zážitkům, které na nich zanechaly trvalý účinek v podobě sklonu k homosexualitě.

V případech mnoha dalších je možno vidět vlivy prostředí na jejich život, které dříve nebo později vedly k fixaci jejich homosexuality.

Tři eseje k teorii sexuality
Sigmund Freud

Stručný přehled škod způsobených vyučováním sexuality v mateřské škole v první fázi lidského pohlavního vývoje

1. Vyučování, které předkládá nahotu a genitální anatomii, může zastavit pohlavní růst a tím způsobit celoživotní fixaci na dětské exhibicionisticko-voyerské sensuální zážitky, které se stanou primárními sexuálními cíli a s velkou pravděpodobností zamezí zralému pohlavnímu přizpůsobení v pozdějším životě.
2. Ukázky pohlavního styku posilují u tří- až pětiletých dětí „agresivně-kruté pocity“, které mohou vést v dospělosti k sadisticko-masochistickým sklonům.
3. Sexuální výchova v mateřské škole povzbuzuje nežádoucí zdržování se u genitálních pohlavních her, které může způsobit masturbaci, pokračující po celou dobu dětství, dospívání a dospělosti. Tyto masturbační návyky oslabují charakter a předem vylučují vývoj zralé, vyspělé sexuality.

Pohlavní vývoj člověka – druhá fáze

Přicházíme k druhé fázi lidského pohlavního vývoje, která probíhá mezi šestým a dvanáctým rokem.

Jako na první, podívejme se krátce i na tuto druhou fázi a současně zvažme vliv dnešní školní sexuální výchovy na šesti- až dvanáctileté děti.

Druhá fáze pohlavního vývoje je na celém světě označována jako „období latence“. Je to období, ve kterém příroda u šesti- až dvanáctiletých dětí přímou sexuální energii uspává. Období latence není hypotetickou záležitostí. Jeho existence byla na celém světě prokázána jak u primitivních, tak u civilizovaných národů.

[Psychiatri] stále pozorují latenci – tu skutečnou, ne jen její klamné zdání ... během latence vyvíjí dítě vnitřní kontrolní systém ... Během latence jsou pro ně sdělení dospělých o sexualitě dospělých nežádoucím pronikáním do jeho významného a nutného soukromí.

*Vann Spruniell
psychoanalytik*

Existuje fáze vývoje osobnosti označovaná jako období latence, během níž nejví zdravé dítě zájem o sexualitu. Toto období přibližně od pěti let až do adolescence slouží velmi důležitému biologickému účelu. Dává dítěti příležitost rozvinout své vlastní rezervy, svou počínající fyzickou a duševní sílu.

Předčasný zájem o sexualitu je nepřirozený a zadrží nebo pokříví vývoj osobnosti. Sexuální výchova by neměla být dětem podstrkována. ...

*William McGrath
psychiatr*

Ačkoliv je přímá pohlavní energie během latence ve stavu klidu, nezmizí, ale je šesti- až dvanáctiletými

mozky přesměrována a použita k jiným účelům. Část přesměrované sexuální energie je např. použita k získávání vědomostí. To je důvod, proč jsou děti mezi šestým a dvanáctým rokem mj. nezdělavatelnější.

Během latentního období dětský zájem o sexuální oblast značně poklesne ... V rámci rodiny je teď dítě oproštěno od škváru sexuality. Místo erotických potřeb zaujme něha, místo infantilní agrese aktivita, atd.

Předpuberta

Helene Deutschová, psychiatricka

Před zavedením dnešní sexuální výchovy si učitelé zřejmě uvědomovali, že se dítě mezi šesti a dvanácti lety, u něhož byl vzbuzen zájem o otázky sexuality, stane nezdělavatelným a snažili se probuzení dětské sexuality ze všech sil zabránit.

Pokud si vychovatelé vůbec všímají dětské sexuality ... chovají se, jako by věděli, že pohlavní aktivita učiní dítě nezdělavatelným.

Sigmund Freud

Opakované odborné testy na dnešních sexuálně vzdělaných šesti- až dvanáctiletých dětech skutečně ukazují, že tito žáci dosahují nižších akademických výsledků než žáci před zavedením sexuální výchovy.

Sociologové Peter R. Uhlenberg a David Eggebeen z Univerzity Severní Karolíny se zaměřili na změny v prospěchu bílé dospívající mládeže od roku 1960 do roku 1980, jak je označovaly statistiky, které měřily výsledky jejich vzdělání, morální charakter a fyzické zdraví:

Zjištěná fakta nejsou právě potěšující. V těchto 20 letech překřepě poklesly výsledky talentových zkoušek absolventů středních škol, hlásících se k vysoko-

školskému studiu, a prudce stoupl počet případů kriminality, drogové závislosti, porodů a potratů u svobodných dospívajících dívek.

Economic Diary

Vzdělavatelnost dětí není však to jediné, co je ohroženo, když zásah sexuální výchovy naruší latenci. Něco z přesměrované sexuální energie je v době latence např. použito pro rozvoj schopnosti soucitu. Schopnost soucitu je u lidí důležitá pro kontrolu impulsů krutosti. Soucit je jedním z prvků, který skutečně odděluje člověka ode všech ostatních tvorů. Když se schopnost soucitu v době latence nevyvine, protože je přímá sexuální energie vířena školní sexuální výchovou, je velmi nepravděpodobné, že se vyvine v jiném období života. Lidé, jejichž pocity soucitu jsou během latence ničeny sexuální výchovou, často tuto emocionální schopnost postrádají.

Chybějící zábrany soucitu nesou s sebou nebezpečí, že se spojení mezi krutostí a pohlavními instinkty může ukázat nerozbitným.

Sigmund Freud

Navíc k těmto již zmíněným skutečnostem přispívá latence neocenitelnou měrou k osobním a kulturním úspěchům. A konečně, a to je velmi důležité, latence je také zodpovědná za posilování vrozených mentálních zábran, které kontrolují nízké pohlavní agresivní instinkty. Tyto mentální zábrany neboli „sebekázeň“ v sobě pojí pocity studu, odporu, morální představy, estetiku, bolest, hrůzu, atd. Tyto zábrany jsou vrozené a jsou nezbytné pro kontrolu surových pohlavních, agresivních a brutálních instinktů.

Aby byly později v životě účinné, musí být vrozené mentální zábrany posilovány ve věku šesti až dvanácti let vlivem rodiny, školy a náboženství.

Programy školní sexuální výchovy však – místo posilování těchto kontrolních mechanismů – používají každou známou vzdělávací techniku k tomu, aby přirozené mentální zábrany bořily. Odstraňování mentální kontroly nízkých sexuálních pudů je v naprostém rozporu s rodinným životem a normální civilizovanou sexualitou a škodí jim.

Naše civilizace je založena na potlačování instinktů. Každý jednotlivec přispívá nějakým odříkáním ... Kromě zápasu o existenci jsou to hlavně rodinné vazby ... které vedou jednotlivce k odříkání. Toto odříkání je posvěcováno náboženstvím.

*Sexualita a psychologie lásky
Sigmund Freud*

Učitelé sexuální výchovy nezdědka chválí neukázněné, nestydaté chování svých šesti- až dvanáctiletých žáků a prohlašují, že jsou takové rysy osobnosti důkazem zvýšeného sebevědomí. Tyto rysy osobnosti, které tito vychovatelé oceňují, jsou však obvykle ranými příznaky bezcitného psychopata – tj. člověka, který nebere ohled na nikoho kromě sebe a o jiné se stará jen pokud, pokud mu mohou být v něčem užiteční.

Psychopatie dosahuje u dnešních sexuálně vzdělaných šesti- až dvanáctiletých dětí alarmujících proporcí. Dětské vraždy, těhotenství, prostituce, kriminalita a pohlavní choroby již dávno nejsou neobvyklé. Tento nárůst kriminality, násilí a sexuální aktivity v posledních dvaceti letech šokuje ještě více, když uvážíme, že sexuálně nenarušené šesti- až dvanáctileté děti jsou normálně velmi zodpovědné a výskyt sociopatického chování je u nich nanejvýš neobvyklý.

Mezi instinkty jsou ty pohlavní nejnápadnější svou silou a divokostí. Běda, kdyby se odpoutaly!

*Charakter a kultura
Sigmund Freud*

Souhrnem tedy některé škodlivé důsledky programů sexuální výchovy pro šesti- až dvanáctileté děti

1. vyučování o sexualitě působí na žáky tak, že jsou méně vzdělavatelní;
2. programy sexuální výchovy mohou zablokovat rozvoj schopnosti soucitu;
3. sexuální indoktrinace oslabuje mentální zábrany kontrolující nízkou sexualitu a brutalitu, čímž činí dítě bezbranným vůči perverzím a násilí;
4. toto vyučování brzdí sociální, kulturní a osobní úspěchy.

Pohlavní vývoj člověka – třetí fáze

Přicházíme k třetí fázi vývoje lidské sexuality a ke kurzům sexuální výchovy, kterými prochází dospívající mládež. Třetí fáze začíná v pubertě, asi kolem třinácti let a pokračuje dospíváním až do rané dospělosti. V této závěrečné fázi sexuálního vývoje končí latence a znovu je probuzeno přímé sexuální citění. V případě třinácti- až čtrnáctiletých chlapců je probuzená sexuální energie přímočará a soustředí se na mužské pohlavní orgány. Probuzené erotické citění pubertálních děvčat jde úplně jinou cestou.

Protože je dívčí genitální struktura biologicky nepřipravená a zůstává vaginálně necitlivá pohlavnímu styku až do mnohem pozdější doby jejího života, a protože není její ženská psychika zcela vyvinutá až do pozdního dospívání, vybavila příroda mladou dívku „přirozenou averzí“ k pohlavnímu styku.

Ačkoliv je dospívající dívka přírodou vybavená touto přirozenou averzí k vaginálnímu pohlavnímu styku, její sensuální citění může být stejně intenzivní jako citění chlapce. Její touhou však není pohlavní styk, ale místo toho prožívá sexuální fantazie a sny, touží po polibcích a něžnostech, přeje si milovat a být milována, chce slyšet slova lásky a někdy si přeje mít dítě. Její erotika není však nerozlučně spjata s pohlavním aktem jako takovým, jak je tomu u chlapce.

Takové sensuální milostné fantazie v dospívání jsou přirozené a mohou být prospěšné a uspokojivé. Avšak neočekává se, že budou prakticky realizovány ve skutečném životě.

Sexuální fantazie v dospívání jsou nezbytné pro normální sexuální vývoj obou pohlaví. Vyučování sexuální výchovy však naneštěstí potlačuje aktivitu fantazie tím, že nenápadně nebo otevřeně podporuje přímou pohlavní aktivitu. Tak například posílají někteří

učitelé sexuální výchovy žákům „valentinky“ s přáním šťastného svátku sv. Valentina, do kterých vkládají kondomy. Jediné, k čemu tito učitelé žáky napomínají, je tedy, aby před pohlavním stykem nezapomínali na použití barevných parfémovaných kondomů, které dostanou zdarma ve školní [sexuální] klinice.

Dnešní mladá dívka, prošlá sexuální výchovou, svedená pod vlivem školního vyučování a tlakem vrstevníků proti svým přirozeným zábránám k předčasnému pohlavnímu styku, reaguje pocity zklamání, chladu a prázdnoty. Předčasný zážitek pohlavního styku naruší vývoj její ženské psychiky, její ženské emoce vysychají, stávají se sterilními, a mezi ní a jejím vnitřním ženským a mateřskými city vzniká celoživotní konflikt. Tak se rodí dnešní extrémní feministické aktivistky.

Rozpor mezi připraveností dospívajícího chlapce k pohlavnímu styku a dívčími přirozenými sexuálními zábránami má svůj životně důležitý smysl. Příroda má vždy důvod pro to, co dělá. Dívčina nechuť k pohlavnímu styku slouží k posílení citové a duchovní povahy sexuality.

Zdrženlivost je u dospívajících chlapců a děvčat nezbytně potřebná k rozvoji laskavého citění a duchovního rozměru pohlavního styku. Zduchovnění sexuality vede mládež k úctě k druhému pohlaví. Muži si zvláště váží čistých děvčat, a obvykle nemají úctu k děvčatům, která dostanou snadno.

Zduchovnění sexuality vede k idealizaci určitého, „jedinečného člověka“ druhého pohlaví, což naplňuje život obou partnerů. V tomto případě tedy neplatí, že $1 + 1 = 2$, ale že půl + půl je jedna celá osoba. To je základ monogamní lásky, na kterém jsou postaveny rodiny v demokratické společnosti. Pokud nejsou během pohlavního styku uspokojeny citové potřeby a ten je omezen jen na fyzický zážitek, dochází k frustraci, která často vede k vážným depresím. Mnozí pohlavně aktivní mladí lidé hledají dnes uvolnění z těchto dušev-

ních depresí v perverzích, alkoholu, drogách a nezřídky v sebevraždě. Počet dospívajících, přijatých v nemocnicích z důvodu deprese, se od zavedení školní sexuální výchovy ztrojnásobil a počet sebevražd také stoupl o 200%. Spojené státy zaznamenávají epidemii sebevražd dospívajících. Sebevraždy dospívajících dnes vedou na žebříčku příčin úmrtí mládeže do 21 let [včetně úmrtí při nehodách zaviněných řidiči pod vlivem alkoholu] a počet případů sebevražd svobodných dospívajících dívek je několikanásobně vyšší než národní průměr.

Dramatický vzestup sebevražd dospívajících přímo souvisí s pohlavním životem dnešní mládeže. ... Mladí lidé, kteří žijí extrémně aktivním sexuálním životem, ztratí do svých 14 let chuť hledat někoho zvláštního. Většina jich projde celou škálou sexuálních zkušeností dříve, než dovrší 16 let.

*Richard Bloom
psychiatr*

Většina případů výtržnictví, prostituce a kriminality mladých děvčat je důsledkem násilného přerušování neškodných dívčích přátelství rané puberty heterosexuálními styky, na které nejsou ještě opravdu připraveny ...

Předčasné heterosexuální zkušenosti působí rušivě na vývoj celé dívčí osobnosti.

*Psychologie žen
Helene Deutschová*

Hodnoty a standardy

Odbočme teď na chvíli a podívejme se na morálku, hodnoty a standardy, které předkládají žákům školní programy sexuální výchovy typu Planned Parenthood. Hodnoty a standardy jimi zprostředkované jsou podávány způsobem, který podceňuje hodnoty a morálku rodičů a židovského a křesťanského náboženství.

Svědomí dospělého je obrazem morálních požadavků, které na něj klade společnost, v níž žije. Víme, že za svůj původ vděčí identifikaci s rodiči. Na rodiče přesunula společnost úkol stanovení etických požadavků vůči dítěti a prosazování omezení instinktů.

Jsou-li rodiče okolím v očích pubescenta nebo adolescenta snižováni, je svědomí mladého člověka, které již vybudovali, v nebezpečí, že bude také poškozeno nebo ztraceno. Ten se pak nedokáže postavit svým instinktivním popudům, které se dožadují uspokojení. Tímto způsobem může být vysvětlen původ mnoha antisociálních a charakterových abnormalit.

*Psychoanalytická léčba dětí
Anna Freudová*

Svědomí, které rodiče vstúpili do dětských myslí, jsou ničena školní sexuální výchovou. Pod vedením učitelů sexuální výchovy se mládež učí tvořit vlastní hodnoty, což ve skutečnosti znamená, že nemá hodnoty žádné. Žáci jsou vedeni k přesvědčení, že hodnoty prostě záleží na tom, že „člověka baví to, co dělá a že dělá to, co ho baví“.

Navzdory nedávným studiím prováděným Mezinárodní službou pro testy vzdělání, které hlásí, že ... „Američané jsou svým vzděláním na nejnižším stupni a projevují slabost ve schopnosti přemýšlet na vyšší rovině,“ jsou žáci v hodinách sexuální výchovy povzbuzováni, aby odmítali učení svých rodičů a pětitisícile-

té lidské historie, určovali sami, co je v sexuální oblasti správné, a sami rozhodovali, zda chtějí nebo nechtějí být pohlavně aktivní. V těchto životně důležitých rozhodnutích mají spoléhat na sexuální propagandu homosexuálních aktivistů a organizací jako je Planned Parenthood a SIECUS⁶⁾, jejichž společným živým heslem je, že „sex je legrace“.

Komu by se toto tvrzení o hodnotách a standardech propagovaných učiteli sexuální výchovy zdálo přehnané, ať nahlédne do kterékoliv běžné příručky metodických pokynů pro učitele sexuální výchovy – jako je např. příručka sponzorovaná po celých Spojených státech organizací Planned Parenthood a jejími příbuznými organizacemi. V „Guide and Resource Manual“ (Příručce metodických pokynů) pro učitele, vydané Planned Parenthood a používané v Santa Cruz v Kalifornii, která je podobná příručkám užívaným v celých Spojených státech, sestává kapitola nazvaná „Sexualita a hodnoty“ pouze ze tří tematických okruhů:

1) Prvním z těchto tří jsou „Lidské sexuální reakce“. Je založen na pozorování asi tří set placených i neplacených dobrovolníků a prostitutek, které Masters a Johnson nechali pomoci elektronických přístrojů monitorovat při pohlavním styku.

2) Druhým tematickým okruhem diskutovaným v kapitole „Sexualita a hodnoty“ je masturbace. Diskuse o masturbaci sestává z vysvětlení a uznání všech forem masturbace, které vedou k orgasmu. Když mají rodiče proti nezakryté masturbaci námitky, radí se žákům, aby masturbovali spíše v soukromí a tím se vyhýbali hádkám v rodině.

6) Sex Information and Educational Council of the United States – Rada Spojených států pro vzdělání a informace o sexualitě. Tato organizace úzce spolupracuje s Planned Parenthood. V roce 1994 předložili MUDr. Brzek a MUDr. Mellan upravený překlad programu sexuální výchovy SIECUS jako model pro školy v České republice a i současný metodický pokyn z roku 2010 Ministerstva školství je postaven na stejných principech.

3) Posledním tematickým okruhem kapitoly „Sexualita a hodnoty“, která má nějakým způsobem učit hodnotám a standardům, je homosexualita. Homosexualita je podávána jako normální varianta, tj. normální životní styl. Příručka doporučuje učitelům, aby přivedli homosexuály do třídy a dali tak žákům přímé informace o tom, jaké je sexuální chování homosexuálů. Homosexuální orálně genitální a orálně anální akt, vlastní a vzájemná masturbace, atd. jsou žákům představovány jako normální a užitečné. Žáci jsou poučeni, že jedinou podmínkou k účasti na homosexuálních či lesbických pohlavních aktech je, aby člověku dělaly radost.

Sodomie je považována za zcela normální sexuální jednání, které se rovná heterosexuálnímu pohlavnímu styku. Na základě nedávných zvýšených požadavků zastánců homosexuality a homosexuálních aktivistů je homosexualita ve školní třídě glorifikována víc než kdy dříve.

Hodnoty a standardy v oblasti sexuality, které jsou podávány v modelech sexuální výchovy sponzorovaných Planned Parenthood, nemají co dělat s morálkou. Jde prostě o propagaci libovolné sexuální aktivity s libovolným partnerem, glorifikaci pervertů, schvalování masturbace a instrukcí o antikoncepci a potratu.

SKUTEČNOST: Planned Parenthood nedělá v podstatě pro mládež nic jiného, než že dospívající povzbuzuje k pohlavní aktivitě. Důsledkem záplavy antikoncepce a provokativní literatury je silný tlak z řad vrstevníků, který působí tak, že si dospívající, kteří neprojektují pohlavní styk, připadají nenormální.

*Fakta o Planned Parenthood
Paul Marx, Judie Brownová*

Přesto, že učitelé dodržují zákony některých států tím, že formálně doporučují žákům, aby zůstali až do manželství čistí, převažujícím tématem dnešních školních programů sexuální výchovy je smysluplnost. Školní sexuální výchova v podstatě informuje „jak na to“, přičemž přehlíží, i přímo učí smilstvo a různé formy perverzního chování.

Někteří učitelé, jako např. jeden učitel sexuální výchovy v California State College v Long Beach, zvláště odměňují studenty, kteří se zúčastní perverzních, fyzicky a psychologicky destruktivních sexuálních aktivit a veřejně podají o svých perverzních zkušenostech zprávu celé třídě. Takové úděsné učení nejen že vychovává z některých studentů perverty, ale budí v myslech všech studentů nežádoucí přehnanou toleranci perverze. Nežádoucí přehnaná tolerance, poddáváná jako „pochopení pro druhé“, ničí přirozené mentální obranné mechanismy, které vedou k udržování odstupu od pervertů z obavy před vlastním znečištěním. Výsledkem je, že jsou studenti bezbranní.

Mezi síly přispívající k obraně proti perverzím ... patří k hlavním faktorům autoritativní zákaz ze strany společnosti. Kde není homosexualita považována za trestný čin, nachází se u nemalého počtu lidí.

*Transformace puberty
Sigmund Freud*

Jsou-li mladí lidé vedeni k přehnané toleranci k pervertům a k přesvědčení, že orgasmus je užitečný, ať už je ho dosaženo jakýmkoliv způsobem, mohou se stát bezduchými, polymorfními a mechanickými roboty, schopnými účasti na jakémkoli druhu sexuální aktivity s lhostejností a bez pocitu viny. To je charakteristické pro prostitutky a kuplíře.

Cílem chlapce by mělo být stát se mužem a cílem dívky stát se ženou. Vývoj pravého ženství (největšího daru lidstvu) vyžaduje nerušené dospívání a pohlavní zralost.

Kromě učení o smysluplnosti poskytují všechny programy sexuální výchovy podrobné informace o antikoncepci a potratu.

Jak řekl jeden student: „Když ti je [kondomy] klinika dává, říká ti, jen jdi do toho, měj styk. Když ti to dávají, proč ne?“

Sníženého počtu těhotenství mladistvých, o kterém se nám tvrdí, že je výsledkem činnosti školních zdravotních klinik, bylo dosaženo zvýšením počtu potratů, ne snížením pohlavní aktivity mládeže.

*Charles E. Rice
profesor práv*

Zatvrzelá vemlouvavost, s kterou jsou studenti vyučováni o potratech, činí studenty tak necitlivými vůči potratu, že když děvče, které prošlo takovou sexuální výchovou, otěhotní, podrobí se této psychologicky zmrzačující operaci tak bezstarostně, jako by šlo o manikúru.

Když se školy ze všech sil namáhají, aby vyučovaly mechaniku smilstva a sexuálního jednání spojeného se zvrhlostí, žáci nabydou dojmu, že jsou povzbuzováni: „Jen jdi a dělej to.“ Dnešní sexuálně vzdělaná a aktivní mládež nepředstavuje novou rasu emancipované mládeže, která pod vedením a ochranou pokrokových vzdělávacích systémů nadšeně pronikla do hloubky lidské sexuality. Jsou to prostě svedení mladí lidé, kteří byli vehnáni do karikatury sexuality za temněnými sexuálními vychovateli.

Navzdory opačným tvrzením Planned Parenthood a sexuálních výchovných pracovníků zůstává faktem, že se počet těhotenství svobodných děvčat ve školním věku a mladistvých do 18 let od zavedení škol-

ních sexuálních programů a „školních zdravotních klinik“ neustále zvyšuje. Miliony mladistvých otehotní každý rok. Např. v roce 1979 bylo zjištěno, že 5 miliónů dospívajících děvčat ve věku 15 až 19 let mělo pohlavní styk. O rok později, v roce 1980, došlo u těchto 5 miliónů pohlavně aktivních děvčat ve věku 15 až 19 let k 1,1 miliónu těhotenstvím. Tato statistická informace nepojímá počet těhotenství u deseti- až čtrnáctiletých sexuálně vzdělaných dívek.

Takové statistiky nemají obdoby před zavedením sexuální výchovy. Dr. C. A. Domz měl pravdu, když ve svém článku otištěném v Medical Economics Magazine řekl, že by se člověk musel dívat jako pštros s hlavou v písku, aby považoval takové statistiky za pouhou shodu okolností. Pravda je, že „nikdo není tak slepý jako ti, kdo nechtějí vidět.“

Institut Alana Guttmachera, organizace původně přidružená k Planned Parenthood, otevřeně dává vinu za dnešní těhotenství školaček a mladistvých americkým výrobcům, protože nevyvinuli lepší antikoncepci pro sexuálně vzdělané studenty. Jejich sexuálně výchovní pracovníci nedávají sobě ani v nejmenším vinu za katastrofální situaci mnoha dnešních mladých lidí, ale ukazují prstem na rodiče a americký kongres, protože nevěnují ještě větší finanční prostředky na jejich školní programy. Skutečností je, že americká společnost Planned Parenthood je tak štědře financovaná z daní poplatníků, že se teď agresivně pokouší utratit něco ze svých přebytků na šíření školních sexuálních programů a „školních zdravotních sexuálních klinik“, propagujících antikoncepci a potraty ve školách jiných zemí.

Nikdy jsem neviděl větší zájem o peníze ... Jsou velmi obratní v získávání finančních prostředků od Kongresu, který se zdá být okouzlen jejich „zbožností a neomylností“ a nařikáním nad potřebami vyš-

šího vzdělávání. Ale velmi zřídka je od někoho z těchto reprezentantů slyšet o ... cílech, kvalitě, osnovách, morální autoritě a zodpovědnosti univerzit.

*William Bennett
bývalý tajemník Ministerstva školství*

SKUTEČNOST: Planned Parenthood dostává charitativní příspěvky od mnoha organizací. V roce 1980 disponovala tato organizace asi 140,8 miliony dolarů, z toho nejméně 69,7 milionů bylo zapláceno americkými daňovými poplatníky.⁷⁾

*Skutečnosti o Planned Parenthood
P. Paul Marx, Judie Brownová*

Početné opakované odborné studie⁸⁾ jasně ukazují, že se stoupajícím počtem sexuálních programů ve školách úměrně stoupají těhotenství svobodných dívek, potraty, perverzní jednání, prostituce a sebevraždy.

Nikde nenaznačují sexuální pedagogové ani v nejmenším, že jejich ničivé sexuální programy patří k největším tragediím, které náš národ kdy zažil, a že by se jejich kurzy sexuální výchovy ve školách měly zastavit. Nikde nevysvětlují, proč si školy všeobecně přisvojují právo vštěpovat smyslownost do mysli žáků, a zároveň odmítají jakoukoliv odpovědnost za podporu sexuální morálky. Také nevysvětlují, kdo dal učitelům právo vystupovat jako sexuální poradci a zbavovat rodiče zodpovědnosti za přirozený vývoj jejich dětí

Učitelé sexuální výchovy nikdy nezmiňují ani náznakem, že lék na dnešní 1) těhotenství mladistvých, 2) prostituci, 3) pohlavní nemoci, 4) kriminalitu a 5)

7) Podle studie *Victoria Evans: Commercial Markets Created by Abortion: Profiting from the Fetal Distribution Chain* činil hrubý příjem IPPF za fiskální rok 2007/2008 1 028 mil. dolarů, z toho 349 milionů dolarů od americké vlády.

8) Viz např. studie „Státem financovaná kontrola porodnosti a sexuální výchova vedou k těhotenství mladistvých“ v kapitole Přílohy.

sebevraždy nutně spočívá v tom, že bude vzdělávací systém podporovat rodinu a respekt k židovsko-křesťanské morálce – morálce, která podporuje snahu o existenci, udržuje civilizovaný život a která je v souladu se stávajícími světovými náboženstvími; morálku, jejíž život zachovávající povaha je jednoznačně doložena psychoanalytickým pozorováním.

Lékaři ošetřují stále více nemocných děvčat ... provádějí více potratů a zápasí s pandemií pohlavních nemocí ... Z lékařského pohledu je [sexuální] revoluce, která má za následek tolik fyzického a duševního utrpení, značně pochybná.

*C. A. Domz, „Lékaři proti pornografii“
Medical Economics Magazine*

Bud' mají sexuální pedagogové mentální blok zvaný represe nebo záměrně z nějakého důvodu nevidí či nedokážou vidět, že jsou jejich programy do velké míry zodpovědné za zpustlé sexuální chování, tak rozšířené mezi mladými lidmi.

Sexuální pedagogové nejen, že popírají svou zodpovědnost, ale někteří spěchají místo sebe obvinít rodiče za těhotenství, špinavý sex a pohlavní nemoci, které jsou dnes běžné mezi mladými lidmi. Mnozí sexuální pedagogové se dokonce vydávají za spasitele mladých a prohlašují, že chrání žáky před zastaralým pojetím hodnot, které uznávají jejich rodiče, jejichž sexualita prý zakrnila vinou přežití morálky a náboženství. Tito učitelé oponují rodičům, kteří očekávají, že budou školy učit a zastávat v sexualitě slušnost a morálku. Prohlašují, že to jsou „náboženská“ témata a tedy ve škole ilegální.⁹⁾

Během posledních 14 let ošálili Planned Parenthood a její spojenci zákonodárce a byrokraty natolik, že se nyní domnívají, že by zapojení rodičů spíše

9) Americké školství je vědomě a ostře ateistické.

zvýšilo počet těhotenství u mladistvých, než je snížilo. Něco tak vážného, říkají, by mělo zůstat jen mezi lékařem a pacientem. Rodičů se to nutně nemusí týkat.

Čas a události dokazují, že se mýlí. V Minesotě, (kde zákon z roku 1981 vyžadoval uvědomění rodičů v případě potratu), těhotenství, potraty a porody u mladistvých klesly. Podle zprávy parlamentní komise pro děti, mládež a rodinu z roku 1985 klesly od roku 1980 do 1983 potraty u minnesotských dospívajících mezi 15 a 19 lety o 40%; porody u nezletilých o 23,4% a těhotenství o 32%. Ve stejné době klesl počet mladých lidí mezi 15 a 19 lety jen o 13,5%.

Podobný trend byl zaznamenán po rozhodnutí soudu, kterým se roku 1984 stalo pro lékaře nelegálním předepisovat antikoncepci nezletilým bez souhlasu rodičů.

„Zaměření: Antikoncepce pro děti, boj o rodičovskou kontrolu“, senátor Jesse Helms

Příliš často se rodiče nechají ovlivnit, aby se v podřízené úctě k sexuálním pedagogům vzdali vlastního přesvědčení. Tito rodiče jsou mylně vedeni k tomu, aby věřili, že „učitel ví všechno nejlépe“. Mnozí z těchto otců a matek se tak stávají nadšenými zastánci školních programů sexuální výchovy.

Národní sexuální katastrofa naší mládeže zůstává nezmenšena. Otázka je: přesvědčilo učení sexuálních pedagogů a vliv pornografické zábavy v mediích veřejnost natolik, že přijala sex u dětí a mladistvých, volnou lásku a různé zvrhlosti? Přivedli už náš národ do situace, ze které není návratu?

Co je možno dělat?

Co můžeme dělat za předpokladu, že jsme ještě nedosáhli situace, ze které není návratu?

ZAPRVÉ: Věřím, že je nutno zastavit formování gangrenózního materiálu, který prostřednictvím sexuální výchovy a pornografické zábavy v médiích plní mysl našich mladých lidí. Je naléhavě třeba kontrolovat a vytřídit všechno špatné, aby se zabránilo dalšímu šíření náказы.

Je nutno ukázat sexuálním pedagogům, že už toho máme dost.

Místním, státním a národním školním úřadům je třeba ukázat, že od nich očekáváme, že budou naše rozhořčení tlumočit ve vzdělávacích kurzech, které budou sloužit potřebám civilizovaných lidí – a nikoli potřebám neukázněných barbarů.

Neexistují kompromisy – volná láska a perverze, propagované školními sexuálními programy, nemohou existovat vedle zralé lásky a rodinného života. Jedno druhé ničí.

ZADRUHÉ: Aby byl zastaven úpadek západní civilizace, působený znevažováním lidské sexuality, musí být mezi lidmi obnoveno svědomí. Svědomí, které nepřipustí, aby byl špinavý sex, který nepodporuje život, chrlen na veřejnost. Svědomí, které nedovolí pornografii navzdory rozhodnutí soudu, že je takové sexuální zlo legální, že odpovídá „požadavkům společnosti“, že obsahuje výplod něčeho „společensky osvobozujícího“.

Je takové svědomí kritické? Samozřejmě. V tom je vůbec smysl svědomí – provádět kontrolu hrubých, nízkých a surových instinktů, které jsou součástí všeho, co je v lidstvu zlé. Každý, kdo tvrdí, že by svědomí nemělo kontrolovat naši „individuální svobodu“, protože to je proti ústavní svobodě projevu, korumpuje

tento důležitý národní zákon a obhájí úpadek naší společnosti k primitivním počátkům lidstva.

Závěrem dva důležité body:

Zaprvé: pro další existenci životodárné sexuality, která je naprosto závislá na „něžném, monogamním, dlouhotrvajícím vztahu lásky mezi mužem a ženou“, je stejně důležité vymýcení dnešních „psychických pohlavních nemocí“ stejně jako dnešních fyzických pohlavních nemocí, jako je například AIDS.

Zadruhé: pro přežití civilizace postavené na rodinách, které se skládají z jednotlivců žijících podle svědomí (a ne barbarů žijících jen podle instinktů), je nezbytné, aby byla v sexualitě zachována pravidla slušnosti – nejen v našich domovech, ale i ve školách, do kterých posíláme své děti.

V naší sociální struktuře, budované stovky let, představuje rodina pro jednotlivce první životní prostředí. ...

Kulturní faktory mohou přesto být tak mocné, že ve velké míře mění lidské chování.

*Psychologie žen
Helene Deutschová*

ČÁST DRUHÁ ... A DALŠÍ OTÁZKY

Čistota, zdrženlivost a panenství

Po dlouhotrvající vážné snaze o likvidaci sexuálních programů typu „Planned Parenthood“ přesvědčila léta neustávajícího psychického nátlaku mnohé rodiče o tom, že „nějaká sexuální výchova ve školách opravdu nutná je“. Planned Parenthood jim namluvil, že vyučování o sexualitě nesmí ve školních osnovách chybět – když ne z jiného, tedy alespoň z toho důvodu, že by jejich dospělí synové a dcery nebyli bez něj schopni poslechnout své zděděné pohlavní impulzy a lidstvo by se stalo ohroženým druhem.

Relativně nedávno vyvinuté programy „čistoty a zdrženlivosti“ jsou některými považovány za řešení problému: poskytnout „nějaký program sexuální výchovy“.

Jako jeden z prvních byl za odpověď na tuto otázku považován program sexuální výchovy s velmi vábným titulem Sex respect (Úcta k sexualitě). Sliboval to, co rodiče pro své děti chtěli. Tento program, vypracovaný Coleen Mastovou, bývalou sexuální pedagožkou orientovanou na Planned Parenthood, je však podle mého soudu prostě upraveným zrcadlovým odrazem sexuálních programů Planned Parenthood. I mnozí zastánci „nějakého sexuálního vzdělání“ začínají být vůči programu Sex respect Coleen Mastové podezřívaví.

Později byly s nadšením přijaty nové programy čistoty a zdrženlivosti. Hlavním smyslem těchto „Č a Z“ programů je zachránit některé studenty, kteří jsou devastováni lety školní sexuální indoktrinace od školky do maturity.

„Č a Z“ učitelé pocházejí většinou z kádrů mladých dospělých žen a někdy i mužů, kterým se podařilo udržet svou čistotu nebo kteří sami vytrpěli sexuální katastrofy v souvislosti se sexuální výchovou typu Planned Parenthood. Tito mladí lidé pracují jako učitelé-terapeuti, a jsou zasvěceni pomáhat jiným studentům poškozeným sexuální výchovou.

Neprovdaným těhotným, pohlavně promiskuitním nebo pohlavně deprimovaným studentkám se dostává od nových „Č a Z“ učitelů laskavého, starostlivého poradenství. Poradenství spočívá hlavně v poučování studentů o zhoubnosti přesvědčení, že je pohlavní aktivita normální a nutná k tomu, aby byl člověk přijímán ve společnosti mladých lidí. „Č a Z“ učitelé se pokoušejí přesvědčit mládež ovlivněnou sexuální výchovou – z nichž mnozí už ztratili panenství – že ne všichni jejich vrstevníci praktikují pohlavní styk. Mladí lidé v poradnách učitelů „Č a Z“ projevují překvapení, když se dozvědí, že mnozí dospívající „prostě říkají ‚ne!‘“. Učitelé „Č a Z“ povzbuzují tuto zmatenou mládež, aby se připojila ke skupinám „prostě řekni ‚ne‘“ praktikujícím čistotu a zdrženlivost, kde jsou ochotně přijímáni a nikdo je neodsuzuje.

„Č a Z“ programy nepoužívají slovo „panenství“, možná proto, že si učitelé uvědomují, že by se pro to slovo mohly zdát mladým lidem puritánské a staromódní. (V mnohých školách se dnes od třináctiletého děvčete téměř rituálně očekává, že ztratí panenství do svých čtrnácti let. Jakého chlapce nebo muže si děvče vybere, aby jí „defloroval“, je naprosto lhostejné.)

Učitelé „Č a Z“ poskytují neocenitelnou službu tím, že pomáhají pohlavně poskvrněným dospívajícím děvčatům (a chlapcům) znovu budovat životy. Tito učitelé zaslouží pochvalu. Naneštěstí nemohou „Č a Z“ programy soutěžit s finančně dobře zajištěnou organizací Planned Parenthood, která v nedávných letech přesvědčila mnohé rodiče, že „nemají být ‚pokrytečtí‘ a mají otevřeně přiznat, že jejich synové a dcery soulo-

ží bez zábran“. Rodiče jsou dále nabádáni, aby doprovázeli své děti do školních antikoncepčních [zdravotních] klinik nebo přijali zodpovědnost za rostoucí počet svobodných matek a potratů v řadách svých dcer.

Naneštěstí jsou „Č a Z“ kurzy srovnatelné se „zavíráním vrat stáje, když už je kůň venku“. Tyto kurzy sice pomáhají dětem a posilují mládež narušenou sexuální výchovou typu Planned Parenthood, ale nechrání je předem před působením již zavedených kurzů Planned Parenthood.

Některým studentům „Č a Z“ poradny pomáhají, ale kdyby nebyla sexuální výchova součástí školních osnov, byly by nadbytečné.

„Č a Z“ programy jsou jen slabými protilátkami na ničivé důsledky sexuální výchovy od mateřské školy do konce školní docházky. Ale kdo by nesouhlasil s názorem, že každá pomoc je lepší než žádná. Neefektivnější „Č a Z“ programy vedou studenti sami. V žádném případě však „Č a Z“ programy nemohou řešit nespočetné problémy v sexuální oblasti zaviněné dnešní školní sexuální výchovou.

Řešení je zastavit programy sexuální výchovy typu Siecus – Planned Parenthood. K dosažení tohoto cíle je třeba jen to, aby náš národ prostě nedovolil sexuálnímu pedagogům, sociálním reformátorům a sexperům používat naše školní děti jako pokusné králíky pro vyzkoušení sexuálních nesmyslů.

Rodiče by měli přemýšlet o tom, co školy jejich dětem opravdu dělají. Je třeba usadit drzé učitele, kteří vyhrožují: „Když rodiče nepoučí děti o všem, co souvisí se sexualitou, uděláme to za ně“.

Dojemný paradox: Mládež je normálně ve svých vzájemných vztazích platonická. Jaká je to smutná ironie, když jsou nutné kurzy „čistoty a zdrženlivosti“, aby ujistily žáky, že je jejich přirozená inklinace normální.

ŘEČNICKÉ OTÁZKY

1. Myslel vůbec někdo před zavedením programů sexuální výchovy typu SIECUS – Planned Parenthood na programy „čistoty a zdrženlivosti“?
2. Byl před zavedením sexuální výchovy SIECUS – Planned Parenthood pohlavně aktivní víc než „jeden z milionu“ školáků a středoškoláků?
3. Kolik procent školaček a středoškolaček bylo neprovdaných a těhotných před zavedením sexuální výchovy? A kolik procent školaček a středoškolaček mělo před zavedením sexuální výchovy potrat?
4. Je vůbec špetka pravdy v tvrzení propagandy Planned Parenthood, že před zavedením jejich potratových služeb měly nespočetné studentky pohlavní styk a pak pokoutně prováděné potraty?
5. Jaká byla zločinnost a kolik bylo ztroskotaných studentů před zavedením sexuální výchovy?
6. Kolika kriminálních sexuálních přestupků a znásilnění se denně dopouštěli středoškoláci a vysokoškoláci před zavedením sexuální výchovy Planned Parenthood? Kolik je jich teď?
7. Kolik dětí provozovalo homosexualitu, sodomii, orálně-genitální styk a podobné perverzní aktivity před zavedením sexuální výchovy?
8. Jak běžná byla před zavedením sexuální výchovy prostituce u dětí a mladistvých?
9. Kolik vysokoškolských kolejí mělo před zavedením sexuální výchovy typu Planned Parenthood „domácí“ prostitutky a pasáky?
10. Kolik dětí bylo před zavedením sexuální výchovy ukradeno svým rodičům, aby byla uspokojena touha sexuálních pervertů a komerční potřeba pornografie?
11. Jak důležité byly v sexuálních vztazích před zavedením sexuální výchovy ideály a něha? Jak velkou

roli hraje duchovno u dnešní „sexuálně vzdělané“ mládeže?

Vědomě či nevědomě, dokonce i zdánlivě skromné programy sexuální výchovy účinkují jako pomocníci reformizmu Planned Parenthood. Např. školní programy „čistoty a zdrženlivosti“ pomáhají „uklidit z ulice“ některé studenty sexuálně narušené kurzy Planned Parenthood – a tím vypadá celková situace méně hrozná.

Než uzavřeme tuto kapitolu, zastavme se alespoň krátce u tématu panenství.

Psychoanalýza ukazuje, že opovrhování panenstvím není sociální pokrok ale určitá forma ústupu. Před současnou „sexuální revolucí“ se 5 000 leté vysoké hodnocení panenství stalo tak evidentním a tak hluboce se vrylo do lidské psychiky, že by bylo pro muže nebo ženu těžké vymyslet vysvětlení, proč by měl muž chtít, aby si jeho snoubenka nepřinášela do manželství vzpomínky na pohlavní styk s jiným mužem.

Psychoanalýza ukazuje, že první muž, který má s dívkou nebo ženou pohlavní styk, zanechá v ní trvalý dojem, který už nikdy nebude k dispozici jinému muži. Tomuto fenoménu se v psychoanalýze říká „fascinace“.

Fascinace je forma „psychické závislosti“, k níž dochází u ženy bez ohledu na to, zda její první pohlavní styk:

- byl uspokojující nebo ji zklamal
- působil rozkoš nebo bolest
- byl ovlivněný láskou nebo nenávisť
- nebo jakou roli hraje tento „první muž“ v dalším životě té ženy.

Pohlavní styk s manželem je pro ženu, která nebyla panna, často narušen vracejícími se vzpomínkami „fascinace“ souvisejícími s jejím prvním sexuálním partnerem. Tyto rušivé myšlenky budí u ní pochybnosti o upřímnosti její manželské lásky. Její pochybnosti, ačkoli klamné, působí pocity viny a pokrytectví, které příliš často hrají významnou roli v krátkodobých a nešťastných manželstvích.

Z tohoto a mnoha dalších důvodů zůstává panenství jasnou ctností.

Sexualita a děti ve věku 10-12 let

U 10-12 letých dětí se setkáváme se dvěma výraznými psychologickými rysy.

Prvním je vzestup aktivity spojené s touhou po nezávislosti a druhým je vzestup aktivity související s přizpůsobováním se realitě dospělých. Tyto vzestupy psychické energie jsou označovány jako „přetlak aktivity“.

Úsilí o nezávislost probíhá u obou pohlaví podobným způsobem. Ale prohlubující se orientace na svět dospělých se u chlapců a dívek ztelně liší. U dívek je zaměřen vnitřně na její duši a je předzvěstí pozdějších neobyčejných ženských hodnot:

- intuice – schopnosti podvědomého tušení (největší čistě ženské vlastnosti)
- spiritualizace – duchovnosti
- empatie – schopnosti vcítění se do druhého
- senzitivity – citlivosti v jednání s druhým

Tyto přirozené, typicky ženské vlastnosti jsou podmíněny organicky, to znamená, že jsou vrozené a představují věčné ženské jádro. Aby byly v pozdějším životě efektivní, musí být přirozená ženskost povzbuzována a posilována v době dětství, pubertě i dospívání.

Moderní ženy až příliš často zavrhnou své vrozené ženské kvality nebo, lépe vyjádřeno, se jich bojí. Považují vnitřně zaměřené ženské hodnoty za určitou formu pasivity, za méněcenné ve srovnání s mužskou navenek zaměřenou agresivitou. Takové ženy chápou svou ženskou přirozenost jako neobjektivní, ztěžující jejich schopnost soutěžit s muži a možnost se jim vyrovnat.

A skutečně, chlapecká cílená snaha ovládnout své životní prostředí dává chlapci objektivní průbojnost, kterou užívá po celý život k podmanění si prostředí, ve kterém žije a dosažení prospěchářských cílů. Ale je chybné tvrdit, že je mužská přirozenost nadříd-

zená nebo nějak lepší než vrozená ženská přirozenost – a naopak. Je to srovnatelné s tvrzením, že je pro život vzduch důležitější než voda.

Na cestě sexuálního vývoje k dospělosti poskytují 10-12 letým předpubertálním dětem normální senzuační potěšení tajnosti a zvědavost, které jsou volně připojenými vlákny lidského sexuálního instinktu. Děvčata sdílejí své tajnosti a zvědavost s jinými děvčaty stejného věku. Obsahem tajemství mezi děvčaty jsou v první řadě informace týkající se fyziologických pohlavních procesů. Předpubertální děvčata vždy objeví tato vzrušující tajemství individuálně a nezávisle, dříve než se o ně podělí s kamarádkou. Individuálně získaná znalost o sexualitě je velkým krokem, vedoucím k pravé nezávislosti a individualitě v dospělosti.

Vedle senzuality čerpané z tajností a zvědavosti jsou kamarádství 10-12 letých děvčat nesexuální. Ve vztahu k sexualitě nehrají chlapci v životě sexuálně nenarušených předpubertálních děvčat žádnou roli. (Dojde-li ke styku, je takové jednání obvykle vyprovokováno zvědavostí.)

Předpubertální chlapci pohlížejí na blízké přátelství s děvčaty jako na určitý druh změkčilosti, které je lépe se vystříhat. Děvčata si osvojí přístup „mně je to jedno.“ Školní programy sexuální výchovy vážně narušují sexuální vývoj 10-12 letých děvčat. Vyučování o sexualitě vystřelí děti do světa strohé znalosti sexuality, čímž znemožňuje normální samostatné získávání předpubertálních sexuálních znalostí. Navíc je neškodné senzuační potěšení z tajností sdílených mezi děvčaty stejného věku otřeseno učiteli sexuální výchovy jejím neustálým vnučováním.

Celý rámec předpubertálního vývoje je narušen. Sexuální pedagogové – „krysaři z Hameln“¹⁰⁾ – vše

10) Pohádkový krysař z Hameln okouzli svou pišťalkou všechny děti a odvedl je navždy z městečka.

zhoršují ještě tím, že svádějí děti k tomu, aby považovaly fyzický pohlavní akt za úplnou lidskou sexualitu. Děti se naučí myslet, že je pohlavní styk automatickou tělesnou funkcí stejné kategorie jako jídlo, dýchání, pot apod. Velmi důležitá duševní a duchovní povaha pohlavního styku, buď není školní sexuální výchovou zdůrazňována, nebo je jí dokonce popírána.

Sexuální výchova od školky do maturity indoktrinuje mládež tak, že považují zkušenost pohlavního styku za nutnou k dosažení nezávislosti a dospělosti. Učitelé sexuální výchovy mohou být upřímní ve svém učení, ale „nevědí co činí“.

Oblíbeným argumentem zastánců názoru, že škola má učit „všechno o sexualitě“, je hrozba: „Nenaučí-li se to ve škole, naučí se to stejně na ulici.“ Toto zdůvodnění je stejně logické jako pokus kontrolovat oheň tím, že do plamenů přiléváme olej.

Existují skutečně předpubertální a pubertální „populiční“ děvčata, chycená do pasti své vlastní koketerie, ale dnešní školní programy sexuální výchovy nejsou pro ně pomocí.

Tato 11, 12 a 13 letá děvčata – ovlivněná bídou kolem sebe – se pokoušejí hrát si na „dospělé“, tím že napodobují na veřejnosti svůdnou koketérii dospělých žen. Cítí se bezpečně, protože si uvědomují, že netouží po pohlavním styku. Když se však tato děvčata vydávají za starší, nebo je jejich svůdná hra příliš intenzivní, mohou některé muže zbavit jakýchkoliv zábran, které mají ve spojení s mladistvými. Příliš často udělají předpubertální a pubertální děti tímto způsobem svou první zkušenost pohlavního styku. První zkušenost často následuje další na základě dívčina pocitu: „Když je už stejně všechno ztraceno, co na tom záleží?“

Lesbické vztahy dospívajících jsou dalším stále vzrůstajícím problémem spojeným se školní sexuální výchovou. Žáci se učí, že je každý druh pohlavní aktivity a perverze normální – a prostě představuje „alterna-

tivní životní styl". Když dostanou takovou nesmyslnou radu, vrátí se některé dívky (zklamané tím, že normálně nenalézají uspokojení v pohlavním styku a cítí se využívané a zneužívány lhotejnými mužskými partnery) znovu k upřímnějšímu dívčímu přátelství, na které se pamatují z dětství. Ovšem, výlučná přátelství dospívajících dívek, bez kontaktu s chlapci, mají tendenci vést dívky k „homosexuálním“ pocitům. Erotické impulzy se pak postupně mění v homosexuální jednání. Nemůže se rozvinout heterosexuální přizpůsobilost a nevyvinutá dospívající žena zůstane vázána na homosexuální spojení.

Když se taková mladá dívka obrátí o pomoc na školního psychologa, protože se bojí, že se stává lesbičkou, dostane často radu: „Když tě to baví, dělej to.“

Matky a otcové mohou poslouchat a vidět, co se děje, ale někdo, kdo chodil do školy před zavedením sexuální výchovy, může těžko měřit hloubku, ve které se zmítají mladí lidé – v životu neprospívající neukázněné sexualitě, které se naučili ve škole. Početné odborné studie ukazují, že s přibývajícimi školními programy sexuální výchovy a školními zdravotními (sex-) klinikami, přibývá stejnou měrou i těhotenství u neprovdaných mladistvých, potratů, prostituce a sebevražd. Zastánci sexuální výchovy však odmítají všechny důkazy svědčící proti vyučování o sexualitě.

Rodiče nesmí zavrhnout své intuitivní obavy z vlivu školní sexuální výchovy v podřízené úctě k teoriím a názorům horlivých pedagogů. Ačkoliv to možná školští úředníci a učitelé myslí dobře, jejich absurdní sexuální programy jsou často založené na:

- statistických dotazníků, které jsou v rozporu s opravdovými klinickými nálezy
- laboratorním kutilství
- neopodstatněných osobních hypotézách samozvaných „sexpertů“

Takové metody hodnocení lidské sexuality poskytují příliš často chybné závěry, které se neshodují s realitou. Vzdělávací systém přistupuje k dětem a mládeži často s takovým sexuálním diletantismem, jako by se jednalo o pokusná zvířata.

Rodičovský cit pro to, co je nejlepší pro jejich syny a dcery, je desetitisíckrát správnější než názory terapeutů a sociálních pracovníků, obrazoboreckých vědců a vzdělavatelů, kteří se považují za autority v oblasti sexuálních poznatků.

Dynamika sexuality před pubertou a v době dospívání

Průzkum na vysokých školách a univerzitách ukazuje, že 75 % všech studentů, kteří prošli sexuální výchovou, hlasuje „pro neomezenou předmanželskou pohlavní aktivitu.“ Výsledky těchto průzkumů odporují zásadě, že tisíce let vyzkoušených a ověřených životodárných standardů a hodnot nelze NIKDY zlepšit názory a chováním popularizovanými jednou nebo dvěma generacemi.

Dnešní sexuální postoje a chování, do nichž byli vtaženi starší stejně jako mladší lidé, jsou v rozporu se 150 lety nepopíratelných psychoanalytických faktů týkajících se lidské sexuality.

Školní sexuální výchova a identifikace s hrdinkami filmů a televizních pořadů bez sexuálních zábrán vedou veřejnost k mylné představě, že jsou ženské sexuální zábrany nepřirozené a že praktikovat náhodný pohlavní styk je „moderní a normální“. Přesvědčeny učením dnešní školní sexuální výchovy nechají se dnes mnohé dospívající dívky zneužívat chlapci jako „nádobu na sperma“. Některá z těchto děvčat litují svého sebeponižujícího chování, ale přesto se dále dopouštějí pohlavních přestupků proti sobě samým jako určitého druhu sebetrestání.

Některé jiné dívky naprosto odmítnou sexuální požadavky, které na ně dnešní společenské zvyky kladou, a vrátí se ke svým rodinám. Bohužel jsou tyto dívky sexuálními pedagogy často označeny jako „nezralé“ a „závislé na rodině“. Takové dívky se však s největší pravděpodobností rozvinou ve zralé, milující manželky a výborné matky s podivuhodnou schopností vytvářet domov; tj. podle mužsky orientovaných feministek – monstra.

Jiné mladé ženy se podřídí sociálnímu nátlaku

ku a přijmou na sebe mužskou pohlavní agresivitu. Mnohé hladově spěchají od jednoho muže ke druhému a zvykají si ztotožňovat lásku s pouhým tělesným pohlavním stykem. Tyto ženy neustále marně hledají „Velikou vášeň“ svého života – dokonce i když jsou šťastně vdané.

Mnohé mladé ženy se naučí používat různé podvědomé, mentální ochranné mechanismy, aby se vyhnuly prázdňným lžím o sexualitě, které zastává nová společnost. Některé dorůstající dívky, například, rozvinou na obranu svůj intelektualismus. Pokud se děvče nenarodilo s nadbytkem intelektu, živí se intelektualismus citovým životem ženskosti a zbavuje takovouto intelektuálku bohatého hřejivého ženství.

Jiná děvčata se chtivě ženou za úspěchy ve sportu, obchodě nebo profesionální kariéře, politických nebo ideologických záležitostech, připojují se ke komunitám nebo kultům v podvědomé snaze utéci sexuálnímu tlaku ze strany společnosti a svých vrstevníků. Sport, hra, intelektuální snahy apod. však nejsou dostačujícími náhražkami za blízký, laskavý, družný vztah s osobou opačného pohlaví.

Před zavedením školní sexuální výchovy byly školy prvořadými podporovateli kamarádských, morálně zdravých skupin, které mladým lidem umožňovaly vyjadřovat sexuální energii v přirozeně platonických vztazích. Církev a kluby mládeže působily stejně. Po zavedení školních sexuálních programů školou podporované sexuálně morální skupiny téměř vymizely. Pohlavně stimulující veřejné diskotéky, neslušné domácí televizní pořady a dnešní kina nahradily dřívější kamarádské skupiny, které poskytovaly dorůstajícím možnosti vyjádřit smyslnost a přitom zůstat čistí.

Sexuální standardy se mohou měnit, ale vrozené, život udržující potřeby lidské sexuality se nezměnily.

Význačné životní pravdy, které snad stojí za opakování:

1. Školní kurzy sexuální výchovy mohou naučit jen jednu věc – a to je fyzický sex. Životně důležitou citovou součástí sexuality se nelze naučit z učebnice. Navíc důraz, který sexuální výchova klade na fyzický styk, snižuje duševní aspekt lidské sexuality.
2. Jediný sensuální požitek v sexuálním vývoji předpubertální věkové skupiny 10-12letých dětí je působen tajnůstkářstvím a zvědavostí.
 - Pohlavní styk mezi chlapci a děvčaty normálně nemá v životě předpubertálních dětí místo.
 - Školní vyučování o sexualitě úplně rozbije normální sensuální radost z tajností a důvěrných přátelství mezi děvčaty. Toto vyučování vystřelí předpubertální chlapce a děvčata do světa hotových informací o sexualitě a tím přeruší toto stadium pohlavního růstu.
3. Dospívající děvčata mají přirozený odpor k pohlavnímu styku. Erotické cítění není u děvčete nerozlučně spjata s pohlavním stykem.
 - Navzdory tomu, co učí o sexualitě škola, platí, že mladí lidé obou pohlaví v civilizované společnosti zůstávají v době puberty a dospívání zpravidla čistí – pokud nejsou narušení sexuální výchovou.
 - Přirozenými cestami k uspokojení ženských i mužských erotických potřeb jsou v době dospívání sexuální sny a platonické milostné vztahy.
 - Sexuální výchova povzbuzuje studenty spíše k fyzické pohlavní aktivitě než ke snům a platonickým vztahům. Rozdávají-li školy svým studentům kondomy, budí v nich dojem, že „kdo rozdává zdarma kondomy, říká: ‚Jděte do toho, spěte spolu.‘“

4. Největší škodu působí sexuální výchova tím, že všechny kurzy od mateřské školy do maturity narušují přirozený sexuální vývoj.
5. Tím, že se dospělý – ať je to sexuální pedagog nebo někdo jiný – vtírá do přirozeného sexuálního vývoje dětí, dopouští se určité formy sexuálního obtěžování. Všetečné štourání pedagogů při hodinách sexuální výchovy působí na děti stejně ničivě jako obtěžování nějakého devianta.
Nevzdělané vměšování sexuálních pedagogů by bylo možno považovat za komické, kdyby nebylo té hrozné škody, kterou mládeži a společnosti působí. Školním sexuálním pedagogům se skutečně nedostává správného chápání povahy lidské sexuality. To, že se staví do role sexuálního pedagoga a terapeuta, je smutné a skutečně nejde o vtip.
Místo, aby radili mládeži, jak se má poučit z tisíciletých životodárných poznatků o sexualitě, učí je spoléhat na prohrěšky organizací SIECUS a Planned Parenthood typu „sex je legrace“ a na propagandu homosexuálních aktivistů.
6. Mladí lidé, kteří prošli sexuální výchovou, nepředstavují nové plemeno, kterému se pod vedením pokrokového, vzdělávacího systému podařilo zdokonalit 5 000 let starou lidskou sexualitu.
7. Děti a mládež jsou vedeni k představě, že mít pohlavní styk je pro mladé lidi normální a obvyklé. Aby nebyly svými vrstevníky odmítány, snaží se mnohé dívky, prošlé sexuální výchovou, zbavit svého panenství dříve, než skončí druhý stupeň školní docházky – a není pro ně příliš důležité s kým.
8. O deviacích se učí jako o normálních alternativách životního stylu. Sodomie je srovnávána s heterosexuálním pohlavním stykem. Bývalý hlavní lékař amerických zdravotnických zařízení, C. Everett Koop, vlivný zastánce sexuální výchovy, prohlašu-

- je, že je lidský konečník pohlavním orgánem stejně jako pochva.
9. Pedagogové jsou zřejmě hypnotizováni vytrvalou vemlouvavostí IPPF a jejich spojenců.
 - Přední důvod, proč chtějí pedagogové učit děti sexuální výchově, je založen na absurdních sexuálních předpokladech samozvaných „sexpertů“ ze SIECUS – Planned Parenthood. Hlavním cílem Planned Parenthood zřejmě je vyřešit všechny problémy lidstva: 1) sexuální výchovou, 2) antikoncepcí, 3) potraty a 4) sterilizací.
Podle mého názoru je IPPF spolčena s klikou zvrhlíků, jejichž konečným cílem je vytvoření „nadržané rasy“ nelidských homo-sapiens cestou eugenických experimentů, eutanázie, roztrhání soudržnosti civilizovaných rodin a zbavení rodičů jurisdikce nad vlastními dětmi.
 10. Aby žena vyvinula skutečnou ženskost, potřebuje projít procesy zrání, které nejsou ukončeny dříve než v pozdním dospívání.
 - Předčasný pohlavní styk v době dospívání narušuje přirozené ženské zrání stejně, jako je narušuje příliš rané mateřství.
 - Nároky, které klade těhotenství na dospívající dívku, vyžadují, aby užila všechnu svou energii na těhotenství a péči o novorozeně.
 - Infantilní matky nejsou schopny vyvinout pravé mateřské citění.
 - Příliš časně mateřství nenechá děvčeti dost fyzické energie pro rozvoj osobnosti.
 11. Máme-li zachránit naši civilizaci před zničením, musíme znovu obnovit své svědomí.

Mosambický syndrom

Nová hierarchie sexuálních expertů, která se tvoří od 20. let, většinou prohlašuje volnou lásku a deviance za mravně legální. Ačkoliv Freud výslovně varoval před takovými nebezpečnými praktikami, „sexperti“ nejen bezostyšně mylně interpretují a překrucují jeho varování, ale zneužívají ho k ospravedlňování předepisování fyzického sexu pro úlevu v každé tíšňové situaci.

Tmářští „sexperti“ (mezi něž mohou být počítáni mnozí dnešní sexuální pedagogové, sexuologové, psychologové a psychiatři) tvrdí, že fyzický pohlavní styk zahrnuje celou lidskou sexualitu a že je striktně tělesnou funkcí stejné kategorie jako spánek, dýchání, trávení jídla apod. Podle „sexpertů“ je pohlavní styk prostě určen pro POŽITEK, a plození je jeho možným důsledkem, nikoli jeho součástí. Protože však každý heterosexuální pohlavní styk je spojen s možností početí [pokud se mu nějakým umělým způsobem nezabrání], musí člověk opravdu napínat svou fantazii, aby uvěřil, že plození dětí jako významná část pohlavního aktu pozbylo v posledních letech na důležitosti a stalo se nadbytečným.

Pedagogové a sexuologové typu „sex je pro legraci“ jsou neúnavní. Trvají na tom, že spojení mezi pohlavním stykem a plozením je jen náhodné. Bylo by možno mávnout na tímto schizofrenním rozdělením lidské sexuality rukou jako nad neužitečným nesmyslem, kdyby nebylo škod, které tato sexuální nemravnost páchá. Mládež je vyučována, že pohlavní styk nemá nic společného s plozením a morálkou. Propaganda „sexu pro legraci“ také naprosto ignoruje lidskou potřebu zmírnění osamocení skrze blízký milostný heterosexuální vztah mezi partnery, kterým na sobě vzájemně opravdu záleží.

Osamění – jeden z nejranějších lidských pocitů, působící největší úzkost – může být zmírněno jedine v úplném sjednocení muže a ženy, k němuž patří sply-

nutí citových a fyzických pohlavních prvků. Takového sjednocení může být zřídka, pokud vůbec, dosaženo mimo manželství. Jenom v manželství jsou tyto dvě pohlavní složky tak pevně zakotveny, že jejich vazba po pohlavním styku neslábne, ale naopak sílí. Při čistě fyzickém styku se jakékoli něžné pocity po jeho skončení vytráčí, všechny sexuální potřeby zůstanou neuspokojeny a výsledkem je duševní tíseň.

Náhodným „rychlovkám“ mezi dvěma cizinci v baru, ve škole, na koktejlovém večírku apod. tak chybí něha, že si ihned po orgasmu mnohý sexuálně přesyčený muž stěžuje, že mu dala jeho sexuální partnerka „Mosambik“. To znamená, že v něm její přítomnost po styku, tak prostá veškeré něhy, vzbuzuje odpor. Přeje si, aby od něj byla tak daleko, jak je vůbec možné. Protože je Mosambik pro mnohé mladé lidi nejvzdálenější místo, které znají, označují chlapci tento nepřijemný pocit, který zažívají po bezvýznamném náhodném styku bez něhy, jako „Mosambický syndrom“ [další z dnešních „psychických pohlavních“ nemocí].

Epilog

Autor této knihy si nedělá nárok na originalitu uváděných faktů. Podávané informace jsou založeny na uznávaných psychoanalytických zásadách, které jsou opakovaně potvrzovány skutečným vědeckým pozorováním. Psychoanalytické zásady nebyly však jediné, nač jsem spoléhal. Když obstály v přísných testech vědeckého klinického hodnocení a byly prospěšné mým pacientům, byly použity i materiály z jiných zdrojů, z jiných psychologických systémů a publikované případy z praxe.

Módní nadšení pro informace předkládané dnešními sexperty vedlo mnohé vedoucí osobnosti společnosti k tomu, že rezervují termín „vědecký“ pro informace získané z laboratorního zkoumání statistických dotazníků a teoretizování. Výsledkům takových postupů je obecně přikládána obrovská váha, často přesahující jejich význam. Když jsou tyto metody profesory různých institucí, akademiky a statistiky používány k získání informací o lidské sexualitě, výsledky mají obvykle daleko k pravdě.

Knize nebyla přidána vyčerpávající bibliografie, která by přerušovala čtení. Jsou však citovány mnohé závažné texty.

Příloha I.

Studie: Státem financovaná kontrola porodnosti a sexuální výchova vedou k těhotenství mladistvých

Poskytování antikoncepce a provádění potratů mladistvým za peníze daňových poplatníků vede spíše ke zvýšení než ke snížení počtu těhotenství mladistvých. To je závěr studie profesorky Jacqueline Kasunové, Ph.D. z Humboldtovy státní univerzity.

Podle zprávy dr. Kasunové uveřejněné na jaře 1986 pod názvem Těhotenství mladistvých: výsledky srovnání mezi státy a zeměmi, „srovnávání různých zemí a států neposkytuje žádnou podporu tvrzení, že by vládní kontrola porodnosti [volný přístup k antikoncepci a potratům, pozn. překl.] snížila počet těhotenství, ale povážlivé důkazy o tom, že omezení přístupu, zvláště ve formě vyžadování souhlasu rodičů, může snížit počet těhotenství“.

Výzkum dr. Kasunové ukazuje, že existují velké rozdíly v počtu těhotenství a programech v různých amerických státech. „Co je zajímavé“, říká výzkum, „je pozorování těchto statistik v jednotlivých státech.“

Dr. Kasunová zjistila, že vedoucí postavení mezi americkými státy 1) v poskytování potratů zdarma a 2) ve vyšší finanční částky vydané na osobu na kontrolu porodnosti – oboje z veřejných finančních prostředků – měly v roce 1980 čtyři státy. Byly to státy Kalifornie, Havaj, Georgia a New York. Tyto státy nevyžadují souhlas nebo upozornění rodičů nezletilých při antikoncepci nebo potratech, a potraty jsou hrazeny z veřejných finančních prostředků.

Výzkum dr. Kasunové zjistil, že místo snížení počtu těhotenství a potratů mladistvých „měly všechny čtyři státy nadprůměrně vysoké počty těhotenství, nemanželských dětí a potratů u mladistvých“.

Statistické testy metodou řadové korelace ukázaly, že „státy, které vydávají relativně vysoké sumy na státní kontrolu porodnosti, mají také vysoké procento potratů mladistvých a nemanželských dětí“. Mezi tyto státy patří Georgia, Vermont, Jižní Karolína a Tennessee. Ale státy, které vydávají nejméně peněz na kontrolu porodnosti a potraty, patří mezi státy s nejnižším počtem potratů a nemanželských dětí. Jsou to státy Utah, Jižní Dakota, Idaho a Severní Dakota.

Programy působí potíže

„Je možno argumentovat, že státní programy na kontrolu těhotenství mladistvých jsou odpovědí na problémy, ne jejich příčinou,“ konstatuje dr. Kasunová. „Fakta však naznačují, že programy problé-

my působil.“ Výzkumnice používá příklad Kalifornie k ilustraci svého tvrzení.

„Kalifornie utrácí důsledně víc než dvojnásobek národního průměru na vládní kontrolu porodnosti,“ uvádí Kasunová. Ve finančních letech 1971-73 vydal státní úřad pro plánování rodiny \$4 miliony. Ale do roku 1983 stouplo vydání za antikoncepci, sterilizace a potraty na \$95 milionů za rok.

Během tohoto období „počet těhotenství mladistvých v Kalifornii stoupl na úroveň, která byla o 30 % nad národním průměrem a potraty mladistvých se více než ztrojnásobily, takže přesáhly národní průměr o 60 %“.

V roce 1981 skončilo v Kalifornii umělým potratem téměř 60 % těhotenství mladistvých ve srovnání se 45 % v celém národě.¹¹⁾

Podle dr. Kasunové stát Kalifornie propagoval a poskytoval v tomto období sexuální výchovu na všech stupních škol, posílal do škol poradce pro těhotné a propagoval financování antikoncepce a potratů pro mladistvé z veřejných finančních prostředků – a to bez vědomí rodičů.

Omezení přístupu znamená omezení těhotenství

Na základě statistických důkazů dr. Kasunová také konstatuje, že „jsou i další důkazy, že počet nežádoucích těhotenství mladistvých může být snížen omezením přístupu k antikoncepci, ale ne jeho usnadněním“.

Na podporu svého tvrzení upozorňuje dr. Kasunová, že „stát Jižní Dakota snížil finanční rozpočet na plánování rodiny během sedmdesátých let a poté byl zaznamenán pokles počtu těhotenství mladistvých“.

Podobně „schválil stát Utah v roce 1980 zákon vyžadující informování rodičů v případě potratu u nezletilých – a počet těhotenství a potratů u 15 až 17letých děvčat klesl“.

V roce 1981 vydal stát Minnesota zákon vyžadující informovat rodiče v případě potratů nezletilých.

„Následoval dramatický pokles potratů, porodů a těhotenství,“ říká Kasunová. „Potraty nezletilých klesly mezi rokem 1980 a 1983 o 20 %, těhotenství o 16 % a porodnost o 13 %.“

A „v roce 1984 zakázal jeden anglický soud, aby byla předepisována antikoncepce děvčatům mladším 16 let; následoval pokles potratů u této věkové skupiny“.

11) V roce 2005 je to asi 26 %, tedy stále asi o 40 % více než průměr v USA (viz <http://www.guttmacher.org/pubs/USTPtrends.pdf>).

Příloha II.

Sexualita předpubertální mládeže a dospívajících a vlivy prostředí

Melvin Anshell

Americká společnost lékařů psychoanalytiků

Přednáška uvedená na XI. Mezinárodním kongresu o rodině
Brighton, Anglie 1990

Námětem mé přednášky je psychoanalytický pohled na některé vlivy prostředí, zejména sexuální výchovy na školách, které ovlivňují sexuální chování dětí a dospívajících.

Fakta, která uvedu, jsou založena na:

1. zavedených psychoanalytických principech
2. mém vlastním sledování mladých pacientů, které jsem psychoanalyticky vyšetřoval
3. případech, sledovaných jinými klinickými vyšetřovateli a
4. různých údajích klinicky ověřitelných výsledky vyšetřování běžných pacientů.

Budu dbát na to, abych mluvil jako psychoanalytik a pouze o záležitostech, na které jsem odborník.

Moje přednáška bude nejdříve pojednávat o některých vlivech prostředí, které ovlivňují sexuální chování mládeže ve věku 10-12 let a potom o týchž vlivech na sexuální chování mládeže v pubertě a adolescentů.

Výrazným rysem pozorovaným u dětí ve věku 10-12 let je zvýšená snaha přizpůsobit se skutečností světa dospělých. Tento nárůst aktivity se u chlapců a děvčat výrazně liší. U chlapců je přizpůsobování se světu dospělých zaměřeno na jejich okolí, s agresivitou obrácenou navenek, kterou muž užívá v průběhu života ke zvládnutí problémů a dosažení jemu prospěšných cílů. U dívek je jejich zvýšená snaha stát se dospělými zaměřena dovnitř, do duševna, t.j. do jejich vědomí.

Tato dovnitř směřující adaptace mladých dívek na svět dospělých je předzvěstí pozdější schopnosti ženy chápat život a vypořádat se s ním pomocí mimořádné ženské schopnosti pro:

1. citlivost
2. subjektivnost
3. duchovnost

4. soucítění
5. intuici

Tyto pozoruhodné ženské kvality jsou vrozené a představují „věcnou podstatu“ ženskosti. Aby však ženská povaha obstála v pozdějším životě, musí být postupně zocelena v průběhu puberty a adolescence.

Aktivita předpubertálních chlapců a dívek vyvolaná touhou být nezávislémi a dospělými je značně ovlivněna 1) identifikací s rodiči a 2) svědomím, vštípeným mladým lidem rodiči. Když však dosáhnou tyto děti třinácti let, tj. puberty, objevují se psychologické změny, které odsunují rodičovský vliv do pozadí a daleko větší úlohu v ovlivňování chování dospívajících začíná hrát identifikace s jednotlivci mimo domov. Pokud jsou vlivy prostředí ve shodě s předchozí rodičovskou výchovou, probíhá další životní přizpůsobování harmonicky a pubertálně adolescentní dozrávání hladce přechází do rané dospělosti. Není-li ovšem toto prostředí ve shodě s rodičovskou výchovou, zaujímá větší na mladých lidí negativní postoj jak k rodičovské tak i své vlastní dětské představě dobra a zla. Za takových okolností nahradí vedoucí osobnost v tomto konkurenčním boji autoritu rodičů a svědomí mladých lidí je decimováno názory a učením těchto nových autorit.

Během sexuálního vývoje 10-12 letých dětí poskytují sensuální požitek normální pro tento věk tajnosti a zvědavost, které jsou volně napojeny vlákny lidského pohlavního instinktu. Sensuální uspokojení pramenící z tajnosti a zvědavosti je u děvčat sdíleno – a to s jinými děvčaty stejného věku. Skrytá tajemství předpubertálních dívek jsou vždy prozkoumávána soukromě a teprve potom jsou výsledky tohoto zkoumání sdíleny s přítelkyní. Soukromí při získávání informací v oblasti sexuality je prvním krokem vedoucím k individualitě a nezávislosti v životě.

Sdílení tajemství s jinými dívkami, které vyvolává požitek, je jedinou „předpubertální sensuální aktivitou“. Ve všech ostatních ohledech jsou přátelství 10-12 letých dívek normálně nesexuální. Soukromě zkoumaná tajemství se týkají fyziologických pohlavních skutečností a netýkají se pohlavního styku s chlapci. Pohlavní styk mezi děvčaty a chlapci normálně nehraje v životě 10-12 letých žádnou roli. Předpubertální chlapci pokládají důvěrná přátelství s děvčaty za nemужná a dívky zaujímají postoj „mně je to jedno“.

Dnešní školní sexuální výchova předpubertálních dětí kazí normální sexuální potěšení z tajností i citlivá dívčí přátelství tím, že katalpuluje 10-12 leté do světa okamžité sexuální informace. Tyto výchovné zásahy ničí dívčí přátelství s jejich neškodnými citovými tajemstvími a současně zpřetrhávají začínající rozvoj individuality a nezávislosti.

Četné případy gangsterství, prostituce a kriminality u 10-12 letých dětí pramení z násilného přerušení normálního pohlavního vývoje před pubertou školní sexuální výchovou a předčasně probuzeným zájmem o pohlavní styk. Od jejího zavedení není už promiskuita, těhotenství a pohlavní choroby u 10-12 letých dětí ničím neobvyklým.

Je téměř zákonitě, že pubertální mládež a dospívající, zmateni rozdíly mezi rodičovskou výchovou a vlivem okolí, postupně zajmou do určité míry útočný postoj k rodině. Např. mládež vychovávaná v sexuálně morální rodině začne být kritická k rodičům, když sexuální výchova na škole glorifikuje všechny typy pohlavního styku, zatímco současně „nedostatkem chvály zatracuje“ citovou podstatu lidské sexuality a správnost pohlavního styku s jediným partnerem, které rodiče zdůrazňují.

Kurzy sexuální výchovy na školách všech stupňů mohou učit pouze jedinou věc, a to je fyzická stránka sexuality. Životně důležitou, životodárnou citovou stránku lidské sexuality se nelze učit z učebnice. To je absolutně nemožné! Naneštěstí dávají dospívající i přes veškerou lásku rodiny často přednost sexuální výuce na školách a následkem toho je prakticky nemožné, aby byli v pozdějším životě schopni zralého pohlavního přizpůsobení.

Abych však pokračoval; od třinácti let předpubertální dívčí přátelství postupně mizí, jak dívky dospívají a každá jde svou cestou. Puberta je také doba, kdy se znovu probouzí sexuální energie, která u 6-12 letých jen dřímá. Probuzená sexuální energie pubertálních chlapců je přímočará a soustředí se na mužské pohlavní orgány. Probuzený erotismus 13 letých dívek se vyvíjí naprosto odlišně.

Protože biologická a psychologická zralost není u dospívajících dívek až do pozdní adolescence dokončená, a protože ženské pohlavní orgány zůstávají necitlivé k anatomickému sexu až do průměrného věku 25 až 26 let, vybavila příroda mladou dívku přirozenou averzí vůči pohlavnímu aktu. Proti tvrzení učitelů sexuální výchovy jsou obě pohlaví, pokud nejsou narušena školní sexuální výchovou a pornograficky orientovanými zábavními médii, během puberty a adolescence normálně zdrženlivá.

I když má dospívající dívka přirozenou averzi k pohlavnímu styku, její pohlavní touhy mohou být přesto vyvinuty jako u chlapce. Erotismus dospívajících dívek zahrnuje: 1) touhu milovat a být milována, 2) polibky a něžné doteky, 3) něžná milostná slůvka, 4) sexuální fantazie a 5) někdy myšlenky na těhotenství a mateřství – ale na rozdíl od chlapců není dívčí sexuální erotismus nerozlučně spojen s pohlavním stykem.

Rozdíl mezi připraveností chlapce – adolescenta k pohlavnímu styku a přirozeným odporem dívky k němuž se může zdát zvláštní, ale příroda má vždycky důvod pro to, co dělá: neochota dospívajících dívek k pohlavnímu styku slouží k posílení citové a duchovní povahy sexuality. Pomocí citu a duchovního aspektu sexuality se obě pohlaví učí chápat pohlavní styk a sexuálního partnera jako velmi důležité.

Zduchovnění sexuality vede k idealizaci osob opačného pohlaví. Idealizace určitého jedinečného člověka naplňuje život. Tady neplatí, že $1 + 1 = 2$, ale že $1/2 + 1/2 =$ jedna celá osoba. Toto je báze monogamní lásky, která tvoří základy západní civilizace.

Je třeba poznamenat, že sexuální fantazie jsou důležité pro sexuální vývoj adolescenta. Představují v první řadě horoucí touhu po cituplné lásce s jedincem opačného pohlaví. Tyto fantazie jsou 1) přirozené, 2) užitečné a 3) skýtají potěšení, ale nemají být realizovány ve skutečném životě.

Naneštěstí je sexuální vyučování ve třídách v rozporu s adolescentní představivostí. Potlačuje smyslovou fantazii tím, že povzbuzuje žáky k přímé účasti na sexuálních aktivitách. Např. mnoho učitelů sexuální výchovy typu Planned Parenthood vkládá kondomy do „valentinek“ a posílá tato blahopřání studentům s přáním hezkého prožití svátku sv. Valentína.

Jediným varováním poskytnutým studentům je, že by před počtím pohlavního styku měli použít barevné a parfémované kondomy, bezplatně distribuované školními sexuálními klinikami. Abych parafrázoval dojem mnoha sexuálně vzdělaných mladých lidí: „Když nás to učí ve škole, říkájí nám: jděte do toho a užijte si, proč by nám jinak dávali bezplatně kondomy?“

Je třeba pochopit, že jsou dospívající za obvyklých podmínek normálního životního prostředí zdrženliví a dávají přednost platonickým vztahům. Mezi důvody pro zahájení sexuální aktivity, které mládež uvádí, patří:

- 1) dokázat, že jsou dospělí,
- 2) předhlonit starší sourozence a kamarády,
- 3) získat uznání spolužáků provozováním školou uznávaného pohlavního styku,
- 4) pomstít se rodičům, o kterých jsou přesvědčeni, že potlačují jejich závislost a
- 5) využít školou tolerované sexuální volnosti.

Další katastrofou plynoucí ze sexuální výchovy na školách je stále rostoucí počet lesbických adolescentek ve Spojených státech. Studenti se v hodinách sexuální výchovy učí, že všechny úchytky jsou normální. Po tomto ujištění mají některé zklamané dívky, které nenacházejí potěšení v pohlavním styku, pocit, že byly podvedeny a zneužity k pohlavnímu uspokojení chlapců, kterým na nich nezáleží a vracejí se znovu k opravdovějším dívčím přátelstvím, která si vybavují z předpubertálních let. Ovšem výlučné vztahy mezi adolescentními dívkami se liší od dívčích přátelství 10-12 letých. Erotické citění je během adolescence intenzivnější a může posunout dívky, které mezi 13-21 lety postrádají mužskou společnost, do homosexuální aktivity, která zastaví další heterosexuální vývoj.

Největší zlo, způsobené současnou sexuální výchovou na školách je to, že všechny kurzy od mateřské školy až po nejvyšší ročníky středních škol, ničí přirozený pohlavní růst. Člověk na rozdíl od ostatních tvorů dosahuje pohlavní zralosti ve třech fázích pohlavního vývoje. První fáze lidského pohlavního vývoje začíná narozením a trvá do pá-

tého roku života; druhá fáze začíná v šesti letech a pokračuje do dvanácti; a třetí fáze lidského pohlavního vývoje začíná v pubertě kolem třinácti let a je ukončená až v pozdní adolescenci.

I když mi čas nedovoluje vysvětlit jak a proč, sexuální výuka ve všech stupních škol narušuje pohlavní růst ve všech třech fázích lidského pohlavního vývoje. Faktem je, že vniknutí dospělého – ať už učitele sexuální výchovy či kohokoliv jiného – do sexuality dětí, je formou obtěžování dítěte, které může být právě tak škodlivé jako skutečný útok násilníka.

Zastánci sexuální výchovy jsou pevní ve svém předsevzetí angažovat se v pohlavním vývoji dětí a mladých lidí a vstěpovat jim informace o fyzické stránce sexuality. Toto neodborné vměšování se učitelů sexuální výchovy do vývoje sexuality dětí a mládeže by mohlo být vskutku považováno za komické, kdyby jim nebyla žákům i společnosti způsobena tak hrozná škoda.

Sexuálním „vzdělavatelům“ nepůsobí žádné výtčky svědomí ignorování všech údajů, které nepodporují jejich teorie sexuální výchovy. Na příklad nedávný mezinárodní průzkum u přibližně třiceti tisíc třináctiletých žáků několika národností jasně ukázal, že: „Američtí žáci zaujali akademicky nejnižší místo ... a projeвили výraznou neschopnost myslet na vyšší úrovni“ Tento výzkum neberou učitelé sexuální výchovy v patrnost a tvrdí, že „nezralí mladiství studenti“ jsou schopni formulovat nové sexuální normy a hodnoty a řídit se vlastním úsudkem v tom, zda mají či nemají mít pohlavní styk – a pokud ano, jaký způsob zvolit.

Při zavádění nových norem a hodnot jsou žáci skrytě nebo zjevně ubezpečováni, že není třeba brát ohled na tisíciletými zkušenostmi prověřené životně důležité pravdy ani věřit rodičům, protože tyto zdroje, jak se žákům předkládá, jsou zaujatě puritánské, nemoderní a chybné. Místo toho jsou žáci trestuhodně povzbuzováni, aby věřili sexuální propagandě homosexuálních aktivistů a heslu Planned Parenthood, že „sex je legrace“.

Mladí lidé, kteří prošli sexuální výchovou, nejsou novou odrůdou mládeže, která pod patronátem progresivního vzdělávacího systému dokázala za jednu generaci změnit lidskou sexualitu, vyvíjející se pět tisíc let. Tato nová odrůda mládeže jednoduše představuje oklamání dětí, nahanané do světa „zkresleně prezentovaného sexu“ nevzdělanými učiteli sexuální výchovy. Rodiče a veřejnost mohou leccos slyšet nebo dokonce vidět, ale člověk, který navštěvoval školu před zavedením dnešní sexuální výchovy, asi sotva může změřit, jak hluboko byli sexuálně vzdělávaní mladí lidé vtaženi do svévolné nemravnosti. Nedávno, např. jedny známé chicagské noviny jen tak mimochodem uvedly, že 80% děvčat od prvních do vyšších ročníků na jedné střední škole v Chicagu je těhotných. Může si někdo z rodičů, kteří překročili třicetku, vůbec představit, co se děje se vzděláním, když může vzniknout taková pohroma?

Souhrnem, učitelé sexuální výchovy ve Spojených státech si pro ochranu organizací SIECUS a Planned Parenthood různými způsoby osvojují právo učit děti a mládež:

1. jak si najít sexuálního partnera ochotného ke všemu (jak se pářit jakýmkoliv způsobem)
2. jak překonat vrozené mentální bariéry proti perverznozem
3. jak spoléhat na antikoncepci a na potraty
4. a jak provozovat všechny možné druhy pohlavní aktivity bez pocitu provinění ... to jsou jasné rysy pasáků a prostitutek.

Aby ospravedlnili svou strategii, užívají učitelé často argument, že se rodiče necítí ve své kůži, když mají dětem vysvětlovat sexuální otázky, a raději nechají tyto záležitosti na škole a učitelích. Současně si někteří učitelé stěžují, že jsou k tomu rodiči nuceni – zvláště těmi rodiči, kteří očekávají, že škola podporuje židovsko-křesťanskou sexuální morálku, takovou morálku, která současně

1. podporuje zápas o existenci
2. udržuje civilizovaný život
3. je v souladu se všemi uznávanými náboženstvími a
4. jejíž životodárná povaha je ověřena opakovaným psychoanalytickým pozorováním.

Nikdy se však učitelé ani nepokoušejí vysvětlit, kdo a proč rozhodl, že je nejednou moderní přednášet o fyzické stránce sexuality a perverznostech školním dětem žijícím na konci 20. století.

Nehledě na obcházení výše uvedených skutečností se učitelé sexuální výchovy vyhýbají i těm nejzákladnějším psychoanalytickým faktům, která nepochybně dokazují, že školní sexuální výchova od mateřské školy do dvanácti let nenapravitelně poškozuje žáky na celý život. Když např. vešel ve známost psychoanalytický fakt, že sexuální výchova ničí sexuální růst a vývoj osobnosti během latentních let od šesti do dvanácti, Mary Calderone, vedoucí organizace SIECUS, jednoduše rozhodla, že latentní období u šesti- až dvanáctiletých dětí neexistuje. Následkem toho vyznačiči učení SIECUS a Planned Parenthood ustili z hlavy další úvahy o zhoubné škodlivosti působené šesti- až dvanáctiletým dětem školní sexuální výchovou.

Učitelé sexuální výchovy nejen že neberou v úvahu vědecké psychoanalytické poznatky, ale když se jim to hodí, obrátí se zády i k výsledkům bádání svých vlastních výzkumníků v oblasti sexu. Např. Alfred Kinsey platí mezi učitelé sexuální výchovy za jednu z vůdčích osobností. Ve svých šesti dotazníkových studiích zjistil a potom prohlásil, že průměrné dospívající děvče má intenzivní odpor k pohlavnímu styku. Nicméně je jeho zjištění učitelé sexuální výchovy odmítáno a žáci jsou v hodinách sexuální výchovy učeni, že provozovat pohlavní styk je pro mladé dívky obvyklé a příjemné. Aby nebyly odmítány svými spolužáky a spolužačkami jako nenormální, postarají se mnohé dívky, aby ztratily panenství ve svých čtrnácti letech.

Dalším slavným sexuologem vysoce uznávaným učitelé sexuální výchovy z Planned Parenthood je dr. William Masters. Mary Calderone ze SIECUS téměř prohlásila Masterse za božstvo pro jeho sexuální pokusy, ve kterých používal prostitutky a placené i neplacené dobrovolníky. Nedávno však musel dr. Masters podstatně změnit svůj názor, když odsoudil homosexualitu a pohlavní styk homosexuálů v článku uveřejněném v jednom časopise.

A zde pedagogové opět ignorují jednoho ze svých vedoucích autorit. Víc než kdy jindy je homosexualita vysvětlována na školách jako normální životní styl, a homosexuální aktivity jako např. sodomie jsou považovány za zcela rovnocenné heterosexuálnímu pohlavnímu styku. Bývalý hlavní lékař zdravotnictví USA C. Everett Koop – velký zastánce sexuální výchovy – otevřeně prohlásil, že lidský konečník je jako pohlavní orgán rovnocenný s pochvou.

Pedagogové byli patrně okouzleni neúnavnou přesvědčivostí členů Mezinárodní federace plánování rodičovství a jejich spojenců. Jejich důvody pro sexuální výchovu dětí a mladých lidí jsou založeny na často statisticky absurdních dotaznicích, hraní si v laboratoři a sexuálních výmyslech samozvaných „sexpertů“ SIECUS a Planned Parenthood.

Členové Planned Parenthood se zdají být fanaticky přesvědčeni o tom, že veškeré problémy lidstva vyřeší kontrola světové porodnosti pomocí antikoncepce, potratů a sterilizace. Pomalu, ale jistě, se k tomu všemu jako další cíle Planned Parenthood přidávají lidská eugenika, eutanazie a destrukce tradičních rodinných vztahů. (Odpustte mi mou přímou, ale takové cíle jsou přinejmenším nehumánní a podvodné.)

Ostentativní klíše užívané příznivci sexuální výchovy na školách je: „Když se to naučí ve škole, naučí se to stejně na ulici.“ Tento způsob ospravedlňování výuky smyslů na školách je stejně logický jako pokus kontrolovat požár přikládáním paliva do plamenů.

Je pravda, že existují „ulicí vchované“ pubertální dívky, které se často zapletou do pohlavního styku tím, že se chtějí vyrovnat sexuálně nevázaným starším ženám nebo napodobují sexuálně žádostivé hrdinky z mnoha dnešních filmů nebo zábavných televizních pořadů. Ale sexuální výchova není žádným řešením pro tyto mladé dívky, které předvádějí svou provokativní koketerii na ulicích a cítí se sebejistě, protože si uvědomují, že naprosto netouží po pohlavním styku. Když je však jejich svádivé koketování už příliš intenzivní, může u některých mužů způsobit, že ztratí zábrany, které měli vůči mladistvým. A tak se až příliš často stává, že dvanácti-, třinácti- a čtrnáctileté dívky, které se často dělají staršími než jsou, prožijí svou první sexuální zkušenost. Tento první zážitek je často následován dalšími, protože děvče má pocit: „Když už jsem teď přišla o všechno, co ještě mohu ztratit?“

Některé pohlavně aktivní dívky litují, že se takto zapletly, ale nicméně pokračují v sexuálních urážkách sebe samých a cítí to jako druh trestu. Prostituce, pohlavní choroby a nemanželské děti jsou pak časovým následkem.

Všeobecně známým psychoanalytickým faktem týkajícím se lidské sexuality je, že žena má sklon jednat podle konvencí svého kulturního prostředí. Pokud její společenský kodex považuje zdrženlivost za ctnost, bude čistá. Pokud její společnost vyznává volnou lásku, může snadno získat pověst lehké ženy.

Nepříjemnou pravdou je, že dnešní sexuálně emancipovaná žena není příkladem nových pokrokových sociálních změn, které z ní udělaly svobodného jedince. Jednoduše představuje ženu – nebo dívku – která se stala otrokem požadavků své společnosti. Některé dívky odolávají tomuto sexuálnímu zotročení a vracejí se ke svým rodinám. Učitelé sexuální výchovy na školách označují takové dívky často jako „nezralé a závislé na rodině“, ale ve skutečnosti dospějí tyto čisté mladé dívky ve zralé ženy, které se stanou ideálními manželkami a matkami schopnými vytvářet prostředí domova.

Naopak jiné dívky přijímají to, co od nich společnost v oblasti sexu očekává – a osvojí si sexuální agresivitu charakteristickou pro muže. Mnohé hladově spěchají od jednoho muže k druhému a učí se ztotožňovat milování se smilstvem. Takové ženy čekají po celý život na svou „Velkou lásku“, dokonce i když jsou šťastně vdané.

Moderní ženy používají na obranu proti nesmyslnému sexuálnímu tlaku podvědomě řadu obranných prostředků. Tak se např. některé dívky stávají intelektuálkami. Tato zvláštní obranná reakce proti sexuálnímu naléhání může vypadat smysluplně, ale bohužel, pokud se dívka nenarodila s průměrou intelektu, ubírá jí na ženskosti. To znamená, že její intelektuálnost a objektivismus ubírá hodně energie ženským emocím a ochuzuje ji do značné míry o hluboké, vřelé ženské city.

Další obranné reakce proti nežádoucímu fyzickému pohlavnímu styku můžeme pozorovat u dívek, které

1. vynikají ve sportu nebo které
2. se dávají na profesní či podnikatelskou dráhu nebo které
3. se stávají aktivistkami různých ideologických či politických skupin, či které
4. se připojují ke kulturním organizacím, aby unikly.

Ovšem sport, hry, práce či intelektuální dráha nejsou rovnocennými náhradami za blízký citový vztah k osobě druhého pohlaví.

Organizace Planned Parenthood, militantní feministky a homosexuální aktivisté budou prohlašovat různé podvědomé obranné mechanismy, užívané „ženami devadesátých let“ na obranu proti neomezenému sexu, za obrovský úspěch. Mnozí obhájci učení Planned Parenthood a zastánci změn ve školní výchově budou argumentovat, že právě sklon ženy k používání „obránných taktik“, které jim mají pomoci vyhnout se pohlavní aktivitě, je pozitivním důkazem, že být mužatkou je ženě vrozené a normální. Tvrdí, že v průběhu věku vyvinuté ženské rysy jsou výsledkem jejich poddanství, proti kterému začaly současné reprezentantky žen-mužatek bojovat a které se snaží donkichotsky odstranit.

Ovšem omezenější sexuální život ženy nemůže být srovnáván se sexuálním životem muže, ne z důvodu společenské podřízenosti, ale z důvodů biologických, anatomických a psychických. Faktem je, že určité vysoce vyvinuté základní vrozené sexuální zábrany nenajdeme u mužů v takovém stupni jako u žen. Tyto normálně zvýšené sexuální zábrany podporují na druhé straně vznik hodnotných emocí a duchovního erotismu. Bez těchto kvalit reaguje obvykle žena na pohlavní styk zklamaně a prázdňně. Přirozená sexuální zdrženlivost ženy zintenzivňuje její sexualitu a obohacuje její celkový mentální i fyzický pohlavní život.

Je ovšem pravdou, že opravdová něžná žena je ve skutečnosti vysoce erotická. Musí však existovat harmonická souhra mezi její erotičností a její ženskostí. I bez mnohých detailních psychoanalytických šetření může být jednoznačně řečeno, že žena bez zábran, ochotná se podávající pohlavnímu styku, aniž by se vystavovala duševním konfliktům (stejně jako nebezpečí náказы nemocí přenosnou pohlavním stykem), se vyskytuje pouze v moderní románové tvorbě, psané hlavně sexuální nezdělanými muži či muži pochybné pověsti nebo homosexuály.

V žádném případě není přirozená inklinace k něčemu ještě zkušebním testem pro životodárné hodnoty a pravdy. I kdyby padesát milionů lidí jednalo sexuálně destruktivně, bude to, co dělají, stále destruktivní.

Potíž s filozofií sexuality typu Planned Parenthood, feministických aktivistek a homosexuálů je v tom, že jejich teorie nefunguje. I když lidské tělo může jednat podle podivné filozofie „sexpertů“, lidská mysl nemůže.

Tělesně milovat ženu a nerespektovat či neoceňovat její vnitřní citovou podstatu znamená jednat s ní jako s ohočeným tupým zvířetem. Naneštěstí mnoho žen současné generace přijímá toto společenské postavení hlavně proto, že jim Planned Parenthood, sexuální výchova na školách a pornografické zábavné pořady ve sdělovacích prostředcích vymývají mozky. Ještě horší je, že některé ženy toto postavení nejen přijímají, ale pomáhají je i šířit.

Cílem chlapce by mělo být stát se mužem a cílem dívky stát se ženou. K vývoji opravdového ženství – největšího Božího daru lidstvu – patří ženský proces zrání a ten je ukončen až v pozdní adolescenci. Předčasný pohlavní styk během adolescence přeruší přirozené zrání ženy stejně jako příliš časně mateřství. Požadavky, které klade na mladou dospívající dívku těhotenství vyžadují veškerou její energii pro péči o nově narozené dítě.

Infantilní matky nedokážou být dobrými matkami dokonce ani za těch nejpříznivějších podmínek; a předčasné mateřství nechá jen málo psychické energie pro rozvoj dívčí osobnosti, který zůstane nedokončený.

Pokud u lidí, na rozdíl od zvířat, není uspokojena potřeba citu a jediné, co zůstane, je fyzický pohlavní styk, ztrácí tento význam a ži-

vot se stává prázdným. Toto psychoanalytické zjištění dokazují sebevraždy sexuálně vzdělaných a sexuálně aktivních mladých lidí. Sebevražda je ve Spojených státech hlavní příčinou úmrtí mladých lidí do jedenadvaceti let.

Během posledních přibližně pětadvaceti let ničila sexuální revoluce západní civilizaci tím, že hanobila lidskou sexualitu. Výsledky jsou opravdu devastující. CO MÁME DĚLAT, pokud jsme se ještě nedostali za hranici, odkud již není návratu?

Věřím, že společnost musí především znovu nastolit společenské svědomí, tj. svědomí, které – právě tak jako u generací před námi –

1. nebude schvalovat volnou lásku a perverze,
2. nedovolí, aby se špinavý sex veřejně propagoval pornograficky orientovanými zábavními médii,
3. nebude tolerovat, aby školy prakticky zneužívaly děti.

Tím, že zkorumpovali význam „svobodného projevu“ a rozšířili hranice sexuální nestoudnosti, přesvědčují sexuální revolucionáři velkou část veřejnosti, aby přijímala společenskou degradaci. Ale, bohužel, civilizace není jednosměrná ulice. Obroda společenského svědomí může:

1. zastavit úpadek naší civilizace a
2. pomoci jí dostat se z propasti, do které ji srazili lidé, rozhodnutí udělat ze západní společnosti pevnost pohanského sexuálního hédonismu.

Na závěr dvě nejdůležitější věci: předně, životodárný pohlavní styk závisí plně na citovém, monogamním, trvalém, láskyplném vztahu mezi mužem a ženou. Takový vztah je nutný pro zachování civilizace, založené na rodinách, které sestávají z jednotlivců řídících se svědomím, zatímco barbaři jednají pouze podle instinktu. A za druhé: pro dobro celého lidstva je právě tak důležité vymýcení dnes tak častých psychologických pohlavních chorob, jako je vymýcení pohlavních chorob tělesných, jako je AIDS. Obojí vzniká z chorobného zneužívání lidské sexuality.

Děkuji za vaši laskavou pozornost.

